

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOELY SUE BURKHART

PRINCESS
TAKES
ACADEMY

princess takes unicorns

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PRENSES AKADEMİYİ ALIYOR

EN SEVDİĞİMİZ TEK BOYNUZLU AT PRENSESİMİZ BÜYÜYOR.

PRENSES TEKBOYNUZLU ATLARI GÖTÜRÜYOR

Xochitl tek boynuzlu atları için sabırsızlanıyor! Kraliçe Shara Isador, Kan olarak tek boynuzlu atlara sahip olabileceğine söz verdi ve hatta ona Tek Boynuzlu Atların Prensesi adını verdi. Xochitl'in Kan'ının çağrısına gelmesi için daha ne kadar beklemesi gerekecek? Ve gerçekten uçan tek boynuzlu atlar mı olacaklar... yoksa Yüce Olan'ın başka planları mı var?

PRENSES AKADEMİYİ ALIYOR, BİRİNCİ BÖLÜM

Artık on yedi yaşında olan Xochitl, bağımsızlığını kazanmaya ve Zaniyah yuvasından ayrılmaya hazırdır. Neredeyse beş yıl önce yaptığı yıkıcı bir hata onun her şeyine mal oldu; gücüne, en iyi arkadaşı ve Kanı Keras'a ve neredeyse hayatına. Ailesi Keras'ı ceza olarak Kan Akademisi'ne göndermiştir ve Keras, Kanı olmadan gücünü asla geri kazanamayacağından korkmaktadır. Ancak ailesinin evinden ayrılmadan önce Triskeles kraliçesi Shara Isador'dan izin alması gerekmektedir.

Ne yazık ki, kraliçe onu son gördüğünde, Xochitl onunla bir daha asla konuşmamaya yemin etti.

Keras'a ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacak, yalan söyleyecek, hile yapacak, çalacak ve kesinlikle kuralları tekrar çiğneyecektir. Gücünü yeniden kazanmanın yolu ondan geçiyor. Bundan emin. Elbette ona ulaşmak için kuralları yeterince uzun süre takip edebilir.

Ama eğer bir sorun çıkarsa, Xochitl bunun merkezinde olacaktır.

PRENSES AKADEMİYİ ALIYOR

BİR PRENSES TEK BOYNUZLU ATLARIN HİKAYESİNİ ALIR

JOELY SUE BURKHART

Copyright © 2019 Joely Sue Burkhart Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Prenses Tek Boynuzlu Atları Alır Ön

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Prenses Akademiye Giriyor - Bölüm 1

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

**PRENSES TEK BOYNUZLU ATLARI
ALIYOR PREQUEL**

Dördüncü Yaş - Kraliçe Kraliçeyi Aldıktan Sonra

"W ake, çocuğum," diye fısıldadı bir kadın. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Gözlerimi ovuşturarak doğruldum. Sesi çok tanıdık geliyordu ama yüzüne baktığımda onu tanıımıyordum. Korku boğazımı sıktı ve yastıklarına doğru sinerek kendime sarıldım. Yuvaya nasıl girmişti? Bir yabancı mı? "Kimsin sen?"

Kollarımda hâlâ dev kuşun pençelerinden kalan hafif, beyaz çizikler vardı. Annem onları her gördüğünde kaşlarını çatardı, çünkü çok hızlı iyileşmemiz gerekiyordu. Çizikler o kadar derin değildi ama yine de yara izleri bırakmıştı.

İçimden bir ses, bu kadın beni tırmalarsa annemi bir daha göremeyeceğimi söylüyordu.

Yabancıнын uzun, parlak siyah saçları vardı ve gözleri göğsümde nefes alamıyormuşum gibi bir his yaratıyordu. Gözleri her şeyi görüyordu. Sanki karnımın fermuarını açmış ve içinde kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi hissediyordum. "Benim adım Isis." Gözlerine rağmen sesi çok nazikti. "Sen Beni tanıyor musun?"

Kraliçemiz gelip annemi kardeşi yapana kadar Isis'i hiç duymamıştım. Isis, Kraliçe Shara'nın tanrıçasıydı, tıpkı Coatlicue'nun benim, annemin ve büyükannemin olduğu gibi.

Bir tanrıça. Yatağımın kenarında oturuyordu. Benimle arkadaşımıymışım gibi konuşuyordu. Yutkundum ve başımı salladım. "Sen bizim güzel kraliçemizin tanrıçasısın."

Gülümsedi. "Evet, Shara çok güzel ama sen de öylesin. Sen de en az onun kadar cesursun, bunu biliyor muydun? Güneş tanrısından kaçtın."

Gözlerimi kaçırdım, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Dev kuş gökyüzünden süzülüp beni alıp götürdüğünde kendimi pek cesur hissetmemiştim. Burnumu çektim ve sildim. "Esperanza'yı öldürdü. Neredeyse beni yiyordu. Cesur değildim. Çok ağladım."

"Ağlayan cesur olmadığını anlamına gelmez." "Korkmuştum," diye fısıldadım, titriyordum.

"Korkmuş olman da sorun değil. Yine de çok cesurdun. Hala savaşıyorsun. Önemli olan da bu. Pes etmedin. Bu yüzden bana yardım edebileceğini düşündüm."

Gözlerinin içine hızlıca bakmaya cesaret ettim. "Ben mi? Sana yardım mı edeyim?" "Evet, eğer istersen. Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Başımı salladım ve o da elini uzattı. Elini tuttum ve daha yataktan kalkmadan dışarıda, Shara'nın yetiştirdiği devasa ağacın önünde duruyorduk. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. O kadar uzun ve geniş ki yaşlı görünüyordu, hatta büyükannemden bile daha yaşlıydı ama kraliçe onu bir gecede yoktan var etmişti. Annem izlememe izin vermemişti ama fısıltıları duymuştum.

Shara ağacı kandan yetiştirmişti. Bir sürü kandan. Bir kraliçenin fedakarlığı. Bir gün ben de kraliçe olacaktım. Benim de böyle fedakârlıklar yapabilmem gerekecekti. Yapabilir miyim bilmiyordum. Bunu düşünmek midemi bulandırıyor.

çok fazla pasta yemiş gibi hissettim.

Muhtemelen çok fazla tatlı yemiştım. Sarah her gün pasta yapıyordu çünkü pastanın tek boynuzlu atlarımın bana daha çabuk gelmesini sağlayacağından emindim. Babam öyle demişti.

"Sana bir sır göstereceğim." Isis bana gülümsedi. "Hazır mısın?"

Ağacın içindeki derin, karanlık yarığa adım attı. Beni peşinden sürüklemedi ama durdu, bana baktı ve takip etmek isteyip istemediğime karar vermeme izin verdi.

Delik iğrençti. Örümcekler olabilirdi. Örümceklerden nefret ederdim. Itztli Amca da örümceklerden nefret ederdi.

Ama bir tanrıçayı hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Cesur olmak istedim. Shara gibi. Onun gibi.

"Sadece birkaç dakikalığına gideceğiz," dedi Isis. "Seni sabaha kadar sağ salim evinde ve yatağında göreceğime söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım ve onunla birlikte karanlık deliğe girdim. Elimi sıkıca tuttu, bu yardımcı oldu, ancak eli benimkine karşı doğru hissetmiyordu. Onu farklı kılan şeyin ne olduğunu anlayamıyordum.

Tamamen karanlık kalbimin çarpmasına neden oldu, ama bir adım daha attığımda başka bir çatlaktan parlayan ışığı görebiliyordum. Nefesimi kesen bir yere adım attığımızda Isis başını eğdi. Sabahın erken saatleriydi. Güneş uzaktaki tepelerin üzerinden görünüyordu ama gökyüzü pembe ve mor çizgileriyle hâlâ çoğunlukla karanlıktı. En sevdiğim renkler.

Kuşlar daha önce hiç duymadığım bir şekilde öttüler ve şarkı söylediler. Maymunlar yukarıdaki dallarda çığlık atıyordu ve hatta bir tanesi yanımdan geçerken bize el salladı. Uzun otların üzerinden zar zor görebiliyordum. Belki en sevdiğim filmlerden biri hariç, burası gibi bir yer hiç görmemiştim. "Burası Afrika mı?"

Bana gizemli bir gülümseme verdi. "Evet, öyle." "Ağacın içinden mi? Bahçemizde mi?"

"Evet, ama bunu bir sır olarak saklamalısın. Sadece Shara seyahat etmek için ağaç büyüsünü kullanabilir ama sen onun varisi olduğun için sen de yapabilirsin."

İçimde bir neşe kabardı ve beni güldürdü. Annemin yapamadığı bir şeyi yapabiliyordum. "Kraliçe Shara'yı görebilir miyim?"

"Ne zaman istersen, ama gitmeden önce onun evde olduğundan emin ol."

Savanaya doğru yürürken Shara'yı hissedip hissetmediğimi anlamaya çalıştım. Daha önce kafamın içinde konuşmuştu, kuş beni aldığı anda olduğu gibi. Ama onunla konuşamadım. Annem telefonu kullanmama izin vermiyordu. Shara'nın evde olup olmadığını öğrenmek isteseydim.

Annem ve babamla olduğu gibi onunla da bir bağ kurmalıyım. Eğer onlar için sakıncası yoksa.

Sonunda başka bir büyük ağacın yanında durduğumuzda yüzümden ter boşanıyordu. Bu ağacın gövdesinde çatlak yoktu ve daha gürdü. Dalların altındaki karanlıkta bir şey yatıyordu. Sıcağa rağmen tüylerimi diken diken eden kısık bir nefes sesi çıkardı. Bir aslan mı? Bir jaguar mı? Jaguarlar Afrika'da yaşar diye düşündüm. Belki onunla annem gibi konuşabilir ve beni yememesini söyleyebilirdim.

Isis gölgede saklanan şeye yaklaşmak için kalın dalların altına eğildi. Elbette en acımasız, en aç aslan bile bir tanrıçayı yemeye çalışmazdı ve Isis sabah olmadan evde olacağıma söz vermişti.

Ağacın altındaki karanlığa doğru parmak uçlarımla ilerledim. Gövdenin yanında karanlık bir şekil uzanıyordu. Duyularımı zorlayarak yaklaştım. Ağır ve yorucu nefes alış verişinde başka bir ses çıkarmıyordu. Kokarca gibi kötü kokmuyordu ama kesinlikle kürk gibi de kokmuyordu. Herhangi bir kedi değildi.

Gözümü kırptım ve şekil katılaşıarak bir çocuğa dönüştü. Nefes nefese kalma hali kayboldu. Sırtını ağaca dayamış, dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde oturuyordu. Öne doğru eğildi ve yüzünün daha büyük bir kısmı ortaya çıktı. Benden birkaç yaş büyük ve iriydi. Teni siyahtı, saçları başının iki yanında kanat gibi geriye doğru uzanan sıkı örgüler halindeydi.

İsis'in bakışlarıyla karşılaştı ve ona ters ters bakmaya cüret etti. Ne tür bir çocuk Yüce Olan'a ters ters bakabilirdi ki? "O halde beni öldürmeye geldin."

"Neden bir çocuğun ölmesini isteyeyim ki?" Isis usulca sordu. "Hele senin gücünde bir çocuğun. Bize çok faydalı olabilirsin."

Sonra bana baktı, gözleri benimkiler kadar şaşkınlıkla açılmıştı.

Ürkek bir ses çıkardım. "*Biz* mi? Ne yapabilirim ki?"

"Onu kurtarabilirsin." Aramızda eğildi ve bana ciddiyetle baktı, koyu renk gözleri gölgelerde bile parlıyordu. "O bir kral. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı salladım.

Tekrar titredi ve çocuğun yerini kısa, güdük bacaklı bir inek şekli aldı. Karanlıkta onun tam olarak ne olduğunu söylemek zordu. Belki bir hipopotam ya da gergedandı. Kesinlikle büyük, ağır ve çirkindi. Bana homurdandı ve kendimi yakalamadan önce bir adım daha geri çekildim.

Ben Xochitl Zaniyah'tım, Tanrıların Annesi Coatlicue'nin kızı ve Yüce Olan'ın son kızı Shara Isador'un varisiydim. Bana Tekboynuzların Prensesi derdi.

Çenemi yukarı kaldırdım, korkmamaya kararlıyım, özellikle de bu gri, çirkin canavardan.

İsis, "O, yer değiştirme yeteneğiyle doğdu," dedi. "Ama gücünü kontrol edemiyor. Ona yardım edecek bir kraliçeye ihtiyacı var." Bakışlarımla buluştu, gözleri yine beni çekiştiriyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. "Sana ihtiyacı var."

Cesur olmak istedim ama sesim hâlâ titriyordu. "Ben henüz bir kraliçe değilim." Bana nazik bir gülümseme verdi. "Fark ettiğinden daha kraliçesin, çocuğum.

Gidecek başka güvenli bir yeri yok. Kraliçe annesi bir kral doğurduğunda kardeşinin yuvasından zorla çıkarıldı ve dün gece öldürüldü. Bir gün zorlu bir Kan olacak ve sizi iyi koruyacak."

"Ama..." Gözlerimi hızla kırptırdım, ağlamamaya çalışıyordum. "Kraliçe Shara tek boynuzlu atlara sahip olabileceğimi söyledi."

İsis başını salladı ve sanki binlerce mil ötesini görebiliyormuş gibi uzaklara baktı. "Geliyorlar ama daha birkaç yıl var.

Size gelebilmeleri için onların da güçlenmesi gerekiyor. Keras'ın şimdi yardıma ihtiyacı var ve siz birlikte büyürken o sizi koruyabilir."

Tekrar çocuk şekline döndü ve başını dizlerinin üzerine bıraktı. Yuvası yoktu. Annesi ölmüştü. Kimsesi yoktu. Ve canavarı çirkindi.

Hayal ettiklerime hiç benzemiyordu. Esperanza gibi güzel midilliler, sadece gökkuşağının tüm renkleri ve onları gökyüzünde zahmetsizce taşıyan geniş kanatları vardı.

Bu gri, ağır, komik bacaklı yaratık değil. Bırakın uçmayı, çok hızlı bile koşamazdı.

Annem ölürse ne yaparım? Yuvamızı kaybedersem? En azından yeni kraliçemiz vardı.

Bu çocuğun kimsesi
yoktu. Benden başka
kimsesi yoktu.

Yanına yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm ama ben daha bir şey söyleyemeden bana hırladı. "Git başımdan. Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Nesin sen? Yani, hayvanınız nedir?"

"Gergedan."

"Oh." Hayvanı hakkında söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalıştım. "Bir gün boynuzun olacak, değil mi? Bu harika."

Başını kaldırdı, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Elbette bir boynuzum olacak. Bütün erkek gergedanlarda vardır. Çoğu onlar için öldürülür."

"Annem jaguar diyor ama ben kedi istemiyorum. Nasıl bir şekle sahip olacağımı bilmiyorum ama yeni kraliçemiz kanatları olan siyah bir jaguara dönüşebiliyor. Çok güzeldi."

Yüzü gerildi ama başka tarafa bakmadı. "Annem de gergedana dönüşebiliyordu ama yine de öldü."

Gözlerinde büyük bir acı parlıyordu. Yaklaştım ve ellerinden birini elime aldım. Kanlı ve yırtık tırnakları, şişmiş eklemleri ve sıyrılmış avuç içleri bana bir kavgaya karıştığını düşündürdü. "Onu kim öldürdü?"

Geri çekilmedi ve eli benim elimde titredi. "Dev bir timsah. Daha önce hiç bu kadar büyük bir tane görmemiştim ve rengi de garipti. Denedim..." Uzun, titrek bir nefes verdi. "Onu kurtaramadım. Canavarım ihtiyacım olduğunda gelmedi. Ben kaçabileyim diye öldü."

"Ne renkti?"

"Kırmızı gözlü bir madeni para gibi parlak altın."

Titredim. "Devasa bir altın kuş beni bir geçitten Ra'ya sürüklemeye çalıştı ama Kraliçe Shara beni geri çekti. Bu yüzden uçabilen bir kan istedim."

"Canavarımı kontrol edebilseydim bile, henüz bir boynuzum yok. Daha çok gencim. Annemi kurtaramazdım."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Kuş seslerini dinlememe ve evde saatin kaç olduğunu merak etmeme yetecek kadar uzun bir süre. Sarah'nın kahvaltıda ne yapabileceğini. Ağaca geri dönüp Shara'nın yuvasını bulup bulamayacağıma bakmak istedim.

"Uçamam ama boynuzum içeri girdiğinde seni çalmaya çalışan her şeyi bıçaklarım. Sonra da onu yerin dibine geçiririm," diye fısıldadı şiddetle. Parmakları benimkileri sıkıca kavradı, canımı acıtacak kadar sertti. "Senin Kanın olacağım. Ne istersen yaparım. Yeter ki güçlendiğimde buraya dönmeme ve annemi öldüren timsahı avlamama izin ver."

"Tamam. Ama ben de seninle geliyorum."

"Anlaştık."

Isis'e baktım. "Onu nasıl Kanım yapabilirim?"

Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı ve ben de elimi onunkinin içine soktum. "Ona kan vereceksin ve sırayla onunkini alacaksın. O zaman o her zaman senin olacak ve sen de her zaman onun kraliçesi olacaksın."

Uzun, boyalı tırnaklarından biri bileğimde küçük bir kesik açtı, o kadar hızlıydı ki hissetmedim bile. Kanım kabardı ve bileğimi çocuğa doğru yönlendirdi.

Daha önce de kanın tadına bakmıştım ama hiç kimseye kendi kanımı vermemiştim. Nefesimi tuttum, ne olacağından emin değildim. Nasıl hissettireceğinden. Koluma doğru eğildi ve bileğimi kokladı, canavarı gibi alçak bir ses çıkardı. Sonra kan izini yaladı ve ağzını küçük kesiğin üzerine kapattı.

Tüylerim diken diken oldu ve omurgam karıncalandı. Saçlarım sanki babamla halıda yuvarlanmışım hissi veriyordu. Eğer bir şeye dokunursam, muhtemelen parmağımı uçuracaktım.

Başını kaldırdı ve sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Kraliçem."

"Ve şimdi sıra sende," dedi Isis.

Kolunu kaldırdı ve kadın benim için küçük bir kesik açtı.

Kanının kokusu midemi günlerdir bir şey yememiş gibi guruldatıyordu ama aç değildim. Pek sayılmaz. Bileğini benim için kaldırdı ama

ağzıma bastırmadım. Bu benim seçimimdi. Bu hoşuma gitti.

Bana yaptığı gibi onu içime çektim. Bahar yağmurundan sonraki toprak gibi kokuyordu. Toprak gibi ama aynı zamanda hayat doluydu.

Eğer onun tadına bakarsam.

Her şeyi yapabilirdim. Her şeyi. Devasa bir timsahı ya da altın kartalı bile parçalayabilirim.

Ağzımı kesiğe bastırdım ve kanının tadına baktım. Annem bana hep ormanı düşündürürdü. Babam, tıpkı jaguarı gibi, ama kadim bir büyüyle parıldıyordu. Kraliçe Shara'nın tadı Sarah'nın gizli tarifiyle yaptığı en koyu, en zengin çikolatalı kek gibiydi.

Keras'ın tadı yaz güneşinde kavrulmak üzere serilmiş kahve çekirdekleri ve baharatlar gibiydi. Düşünceleri zihnimde kelebekler gibi uçuşuyordu. Kederinden gözlerim yaşlarla doldu. Kazanamayacağını bile bile annesinin timsahla mücadelesini izlerken yaşadığı dehşet. Annesi ölmüştü. Tek başına. Ona yardım edecek tek bir kan bile yoktu.

"Artık her zaman bana sahip olacaksın." diye fısıldadı kafamın içinde. *"Asla yalnız savaşmayacaksın."*

Sen de öyle:

Isis elini başımın üzerine koydu, yoksa saatlerce ondan içmeye devam edebilirdim. Tadı o kadar güzeldi ki. Asla doyamayabilirdim.

"Keras'la ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi sana bir ödül vermek istiyorum."

Başımı salladım ve ona sııttım. "Artık bir arkadaşım var. Bu benim için yeterli bir ödül. Oynayacak kimsem yok ve babam jaguarına binmeye çalışmamdan bıktı."

Gülümsedi ama başını salladı. "Hayır, ısrar ediyorum. Siz tek boynuzlu at kanı istediniz, ben de onun yerine size güzel bir kral gergedan hediye ettim. Yani..." Kendi bileğini deldi ve kanını sundu.

Bir tanrıçanın kanı. Bana verildi.

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. "Ama... Ben senin kızın değilim, Kraliçe Shara gibi değilim."

"Sen onun varisisin ve o da benim kızım, dolayısıyla sen de benim kızımsın. Sana, sana gelecek kadar güçlenene kadar tek boynuzlu atlara olan özlemini giderecek küçük bir güç tadı vermekten onur duyarım."

Keras gibi o da ben tereddütle öne eğilene kadar bekledi. Kanaması yoktu, bizim gibi değil. Kanı derisinin içinden kırmızı bir kömür gibi parlıyordu ama dışarı akıyor ya da damlamıyordu. Ağzımı onun küçük kanına bastırdığım anda

Kesti, kanı ağzıma doldu. Kulaklarım şiddetli rüzgârlarla uğuldadı ve midem sanki bir kartal beni bir dağın tepesinden bırakmış ve yere çakılmama izin vermiş gibi çukurlaştı. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu.

-Daha çok bir histi. Süpürülüp gitmek gibi. Kaybolmak gibi. Kendimi elimde tuttuğumu unuttuğum aynaya bakarken buldum.

Gözlerimi açtım ama kapattığımı hatırlamıyordum. Uykuya mı dalmıştım? Hatırlayamadım. Ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda Keras komik bir ses çıkardı.

Ona ters ters bakmak için döndüm ama benimle dalga geçmek için gülmüyordu.

Gözleri yumuşaktı ve merakla parlıyordu. "Vay canına. Demek Kan'ında olmasını istediğin şey buydu."

Ne?

Ayaklarıma baktım.

Toynaklar.

Parlak kristal toynaklarım vardı.

Kürk. Bacaklarımda. *Kürk*. Mor ve deniz mavisi ve pembe ve-
Heyecandan çılgılık attım ve Esperanza'nın kişnemesi gibi çıktı.

"*Kornam var mı?* Keras'a sordum.

Evet. Buz gibi parlayan uzun spiral bir boynuz.:

O kadar heyecanlıydım ki zıpladım.

Bu da içimde başka bir sevinç dalgası yarattı. Çünkü toynaklarım yere değdiğinde parıldadım. Ateşböcekleri gibi yerden pırıltılı ışıklar süzülüyordu.

Havaya parlak gökkuşağı kıvılcımları göndererek yana doğru zıpladım.

Bir kişneme gibi çıksa da gülererek Isis'in etrafında koştum, toynaklarımı yere vuruyordum. Arkamda bir şey parladı ve bakmak için döndüm.

Güzel, sıcak pembe kuyruğuma.

Olabildiğince yükseğe zıpladım ve güçlü bir kişneme sesi çıkardım.

Teşekkür ederim! Bayıldım! Ben bir tek boynuzlu atım!

"Rica ederim çocuğum." Isis ellerini çırparak güldü. "Büyüdüğünde, istersen senin de kanatların olabilir. Annenin bu yaşta kanatları onaylayacağını sanmıyorum."

Kanatlar. Bir Pegasus tek boynuzlu atı olacaktım. Pembe yeleli, pırıl pırıl toynaklı ve boynuzlu.

Bugün hayatımın en güzel günü: Keras'a doğru koştum ve boynuzuma dikkat ederek burnumla ona şakacı bir vuruş yaptım. *:Yeni bir arkadaşım var, ilk*

Kan, ve ben bir tek boynuzlu atım.:

Gülümsedi ama gözlerinde hüznün vardı.

Benim en iyi günüm onun en kötü günüydü.

Yaklaştım ve başımı omuzlarının arkasına doğru salladım, böylece boynum onun etrafında kıvrıldı:

Üzülmeyin kraliçem. Annem senin gibi bir kraliçe bulduğum için çok mutlu olurdu:

Benim adım Xochitl:

Evet, kraliçem:

Bir homurtu çıkardım ve geri çekildim. Annem Kan'ın bazı konularda komik olabileceğini söylerdi, özellikle de kraliçeleri söz konusu olduğunda.

"Hadi seni eve götürelim," dedi Isis.

Heyecandan zıplayarak önlerinde ve etraflarında koşturdum. Anneme göstermek için sabırsızlanıyordum. *:Keras, shift. Hadi yarışalım:*

:Yapamam...: İçindeki canavar dışarı akarken gözleri büyüdü. Gergedanı bana baktı, genç olmasına rağmen iki kat daha uzun ve büyüktü. *Teşekkür ederim, kraliçem:*

Ne demek istediğinden emin değildim.

"Niyet," diye açıkladı Isis, bizi eve götürecek ağacın yanında ona katılmamızı beklerken. "Onun yer değiştirmesini diledin, o da bunu yaptı. İhtiyacı olan kontrolü sen sağlıyorsun. Bir daha asla şekil değiştirmek için mücadele etmek zorunda kalmayacak ya da kendini şekil değiştirmekten alıkoyma yeteneğinden korkmayacak."

Gergedanının yanında kendimi çok küçük hissettim. Muhtemelen ona binebilirdim.

Bunu düşünür düşünmez ona doğru koştum ve olabildiğince yükseğe zıpladım. Toynaklarım derisine çarptı ama bir şekilde kaslı omzuna bir keçi gibi tırmanmayı başardım. Memnun bir şekilde geniş sırtında bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve her tarafını parlattım.

Gıdıklandım:

Kıkırdayarak -ki bu bir kişneme oldu- daha sert tepindim ve üzerinde gökkuşakları döndürdüm.

İsis güldü, etrafımızdan akan ve dünyayı karartan müzikal bir ses. Uykuya dalarken, kafamın içinde onun sözlerini duydum: *"Kalbimi memnun ediyorsun, Coatlicue'nin çocuğu.*

"W Yeryüzündeki şapka! Xochitl! Uyan!"

Sersemlemiş bir halde yatakta doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Çok eğlenceli bir rüya görüyordum. Kendi tek boynuzlu atım olarak tepelerde dörtlüna koşuyordum. Parlak boynuzlu. Pembe yeleli. Toynaklarımda parıltılar.

Hepsinden iyisi, bir arkadaşım vardı.

Yuvamızda birçok insan yaşıyordu ama benim yaşımda kimse yoktu. Kimse benimle oynamazdı. "Sorun ne anne?"

Ellerini kalçalarına koymuş, yatağıma bakıyordu. "Bu da kim?" Başımı çevirdim ve ciyakladım. "Keras!"

Bu bir rüya değildi. O gerçekten buradaydı.

Ağaçtan geri döndüğümü ya da kimseyi uyandırmadan onu yukarı çıkardığımı hatırlayamıyordum. Genellikle Annemin Kanı etrafta dolanırdı ve bir şeyler atıştırmak için mutfığa gizlice girmeye çalıştığımda her zaman bunu anlarılardı.

Bana yaklaştı, omzunu omzuma bastırdı. Benden büyük ve yaşlıydı ama gözlerindeki bakışı tanıdım. Arkadaşım korkmuştu.

Annemden korktun mu? Bana zarar vermediği sürece bir sineği bile incitmezdi. Ama annesinin kral olduğu için yuvalarını terk etmek zorunda kaldığını söylemişti. Belki de annemin yine aynı şeyi yapacağını düşündü.

Bazen başım belaya girdiğinde ya da korktuğumda iki ayağımla birden olayın ortasına atıldım. Komik ya da aptal olduğumda daha da iyiydim. Babam her zaman güler ve bana kelebek derdi, annem ise her zaman sert olmaya çalışırdı ama bağındaki sıcaklığı ve ışığı hissedebilirdim.

Bu sefer başımı belaya sokacak dört ayağım vardı. Ya da toynaklarım. Tek boynuzlu atı diledim ve içimde büyüyen sıcak ışık kıvılcımının hızlı bir sihir ve neşe seliyle yayıldığını hissettim. Gökkuşağı kıvılcımlarından oluşan bir fırtınayla yataktan aşağı atladım. *Ben artık bir tek boynuzlu atım!*

"Yukarıdaki Tanrıça. Ne oldu? Arkadaşın nereden geldi?"

Dün gece Isis yanıma geldi ve beni Keras'ı almaya götürdü. Annesini kaybetti ve kalacak bir yere ihtiyacı var. Onu kendi kanımdan yaptım:

Annemin bağında garip bir his hissettim ama ne olduğunu anlamadım. Sıkı ve belki de üzgün.: *Çok gençsin, tatlım. Henüz kana sahip olamazsın:*

Ama öyle anne. Kan bağına yaptık ve Isis onayladı. O bir kral ve değişmemesi için benim yardımımıza ihtiyacı var. Onu korumalıyız:

"Zaniyah Evi'ne hoş geldin genç adam."

Yataktan kalktı ve yanıma geldi. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Varisinize zarar vermek istemedim."

"Xochitl'in kendi başına belaya bulaşmak gibi bir huyu var. Bana annene bir şey olduğunu söyledi."

Keras'ın bağı güçlü bir rüzgâr gibi dalgalandı ama ağlamadı. "Benim yüzümden Wata Evi'nin yuvasından zorla çıkarıldı. Sonra dev bir altın timsah onu öldürdü."

Annem bir kolunu onun ince omuzlarına doladı. "Oh, hayır. Çok üzgünüm, Keras. Bu korkunç bir şey."

Derin, gürleyen sesini duyana kadar babamın bize katıldığını fark etmemiştim. Kızgın olmadığı zamanlarda bile sesi gök gürültüsü gibi gelirdi. "Kızımın arkadaşlarına kapımız her zaman açık, genç adam."

Keras kocaman yuvarlak gözlerle babama baktı.: *O da ne? Kraliçe annenden bile daha güçlü:*

O Tenochtitlan'ın jaguar tanrısı:

Keras yutkundu. *Sen bir tanrının kızı mısın?*

Başımı salladım, pembe yelem başımın etrafında uçtu. :*Annem kraliçelerin varisleri olması için bir tanrıya ihtiyaçları olduğunu söyler. Tepeyollotl'u nasıl bulduğunun hikâyesini sonra anlattırırım sana.:* Kapıya doğru koştum, kıvılcımlara kıkırdadım. Gerçi kıkırdamam komik çıkmıştı. Tek boynuzlu atlar güldüklerinde homurdanırlardı. *Hadi, bakalım Sarah krep yapmış mı?*

"Gerçekten de krep yaptı, sadece senin için," dedi babam. "Aşağı in. Arkadaşınızla biraz konuşmak istiyorum."

Tamam, Papa.:

Keras'ın bağı içimde hareketsiz ve sessiz kaldı. Sanki saklanıyormuş gibiydi.

*Korkma. Babam beni seviyor. Annem beni seviyor. Sana asla zarar vermezler:
Ama beni gitmeye zorlayabilirler:
Hayatta olmaz. Sen benim Kanımsın. Kimse seni benden alamaz:
Söz mü?
Tek boynuzlu at olduğum sürece!*

KERAS

M hayatım bir gecede değişti.

Annem yuvanın dışında yaşamayı bir macera haline getirmişti. Kendi kampımızı kurmuştuk. Ben ateş çukurunu hazırlarken o da kendi kan çemberini ördü. Nehir kıyısında güzel bir yerimiz vardı. Arkadaşlarımı özlememe rağmen yiyecek boldu.

Arkadaşım olmadıklarını fark edene kadar. Gerçekten değillerdi. Öngörülemeyen yeteneklerim ortaya çıktıkça yıllar içinde yavaş yavaş benden uzaklaştılar.

Annem bana saklanmamamı söyledi. Yalan söylemememi. Tanrıça beni bu şekilde yarattı. Bu iyiydi. Ben iyiydim. Bir amacım vardı.

Ama sonra benim yüzümden bizi yuvadan attılar. Ve annem benim yüzümden öldü.

"Xotla cueponi." Tanrının sesi gök gürültüsü gibi gürleyerek içimi ürpertti. "O büyüyor, o çiçek açıyor. Görülmeye değer bir manzara."

Mami Wata'yı hep biliyordum. Ama tanrıçamızla hiç tanışmamıştım. Onun gerçekten yeryüzünde yürüyüp bizimle konuşabileceği hiç aklıma gelmemişti. Asla. Özellikle de benimle.

Yüce Olan'ın beni almak için neden o küçük kızı getirdiğini hâlâ bilmiyordum. Onun soyundan bile gelmediğim halde neden benimle ilgilenmişti? Xochitl miydi? Hiçbir fikrim yoktu.

Beni yuvasına getireceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Bir tanrının yaşadığı, nefes aldığı ve normal bir insan gibi yürüdüğü yer.

"Ben Tepeyollotl. Hangi evde doğdun evlat?"

Yutkundum. "Wata Evi." Bir çeşit unvan eklemeliydim. Majesteleri doğru değildi. Bir tanrı ya da tanrıça için değil. Efendim? Kutsal olan mı? Aklım karıştı.

"Ah, evet." Tanrı gülümsedi ve kalbim beni yalpalatan çılgın bir ritme büründü. En azından cahilliğim onu aşağılamamıştı. "Suların Anası. Kızım iyi bir seçim yapmış."

Gözlerimi birkaç kez hızla kırptım ve ağzımın açılmasını engelleyemeden kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Onu tanıyor musun?"

Kısık bir hırlama sesi çıkardı ve tüylerim diken diken oldu. Ama sonra sadece güldüğünü fark ettim. "Hepimiz Ana'nın çocuklarıyız. Bazılarımız aynı yönün yansımalarıyız. Diğerleri ise artık gerçek benliklerine benzemeyen paramparça yansımalar. Hayatındaki olayların seni paramparça etmesine izin verme Keras. Tanrıçan gibi ak. Çatlakları bul ve her türlü tıkanıklığın içinden siz."

Ne demek istediğini tam olarak anlamasam da başımı salladım. "Yani sen kızımın ilk kanısın."

Boyuma göre dikleştim, öyle görünmeye çalıştım. Sadece sekiz yaşında olmama rağmen. "Yüce Olan-"

Elini sallayarak sözlerimi susturdu. "Bu olaylar beni kızdırmadı, sadece şaşırttı. Xochitl henüz bir kraliçenin görevlerini üstlenmek için çok genç. Yine de ona bir vasi vermekte büyük bir hikmet var. Eminim başının ne kadar çabuk ve kolay belaya girdiğini zaten görüyorsunuzdur. O korkusuz bir şey, kalbi vahşi ama güzellik ve ışıkla dolu. Çiçekten çiçeğe dans eder, bir hevesle uçup gider. İşte bu yüzden o benim kelebeğim."

Artık tek boynuzlu at şeklinde olsa da bu lakap ona çok yakışıyordu. Tanrıçası ona kanatlar vermekle ilgili bir şeyler söylemişti. O zaman gerçekten uçabilirdi.

Yatak odasına baktım. Kocaman, kabarık yatak, annemle birkaç saat önce yaşadığımız kulübenin tamamından daha büyüktü. Kalın battaniyeler ve düzinelerce yastık yatağı yumuşak bir sığınak haline getirmişti. Odanın tamamı devasaydı, yüksek tavanları ve geniş pencereleri sayesinde gökyüzü gibi açık ve geniş hissettiriyordu.

Odanın her santimi pembe ve mordu. Belli ki en sevdiği renkler.

Benim gözümde her şey mükemmel, konforlu ve lükstü. Geleceğin kraliçesine yakışır.

Sessizlik aramızda uzanıyor, ağırlaşıyordu. Tanrı'nın bakışlarıyla karşılaşmaktan korkarak ayaklarımın altındaki karolara odaklandım. Kayalar göğsüme yığılırken nefes alamıyordum. Yavaş yavaş diri diri gömülüymüşüm gibi hissediyordum.

Ona bakmamı istedi. İradesinin beni bir dağın altında ezdiğini hissedebiliyordum.

İçimdeki canavar homurdandı. Gergedanlar ağır ve düşünceliydi - ta ki öfkelenene kadar. Sonra korkutucu hızlarda koçbaşlarına dönüşürlerdi.

Tamamen değişip birine zarar vermekten korktuğum için canavarımı kullanmayı hiç denemedim. Ama Xochitl'in yardımıyla onu kontrol edebilmeliydim. Eğer Xochitl dikkat etmezse ve yer değiştirmeme izin verirse bir kral gergedan bile bir tanrıya zarar veremezdi.

Gergedanın ağırlığının içimi doldurmasına izin verdim. Kalın post. Zırhlı kafa. İnsan olarak kalmama rağmen toynaklarımın yere battığını hissedebiliyordum. Boynuzum henüz çok uzun değildi ama bir gün müthiş bir silah olacaktı.

"Çok etkileyici," dedi Tepeyollotl yumuşak bir gürelemeyle ama yine de tehditkâr görünmeyi başararak. "Sağlam durmak ve kelebeğimi güvende tutmak için böyle bir inatçılığa ihtiyacın olacak."

Sonunda bakışlarımı onunkilere çevirdim, gergedanımın ne kadarının gözlerimin içine baktığından emin değildim. Tepeyollotl'un gözleri parlak siyah aynalar gibi parlıyordu, boş ve sonsuz. Beni daha yakına çekiyordu. Daha derine. Ta ki bir uçurumdan tamamen karanlığa düşüyormuşum gibi hissedene kadar.

"Kızımı iyi koru, genç Blood. Onu koru." Sözleri kafamın içinde yankılandı, gök gürültüsü ve davul sesleri gibi. "Onu zarardan koru. Kendinden bile."

Başımı hafifçe eğdim, kudretli tanrıya saygı gösteren bir kral gergedan gibi. Sözleri içimde daha da derinleşti, bir kan yemini gibi kemiklerime işledi.

Onu koruyun. Onu zarar görmekten koru. Kendinden bile.

Tanrı'nın önünde yemin ederim.

"Benim hayatım onunkinden önce gelir."

Tanrı'nın iradesinin ezici ağırlığı omuzlarımı dikleştirip daha rahat nefes alana kadar hafifledi. Gülümseyerek, kapıya dönerken beni takip etmemi işaret etti. "Çok iyi, genç kral. Xochitl hepsini yemeden önce gidip kahvaltayı bulalım."

On Dört Yaş

E çok sessiz bir şekilde, bacaklarımı yatak odamın penceresinden dışarı kaydurdım ve pervazda tehlikeli bir şekilde dengede durdum. Kalp ağacı mecburen sağlam bir dal uzatmıştı.

pencereme yakındı. Evden hızlıca kaçmak için mükemmeldi -eğer hafif bir sıçrama yapmaya istekliysen.

Derin bir nefes alarak, karnımdaki sancıya aldırmadan kendimi pencereden dışarı fırlattım. Daha küçük bir dalı iki elimle kavradım ve ivmemi kullanarak kalçamı daha kalın dalın tepesine doğru salladım. Tıpkı atıma biner gibi. Oradan, çömelerek yere düşene kadar ağır dalların arasından gövdeden aşağıya doğru kaymam sadece birkaç dakikamı aldı.

Hafif esintiyle hışırdayan yapraklar ağacın fısıldamasını sağlıyordu. Eğer çok dikkatli dinleseydim, muhtemelen kalp ağacının azarını duyabilirdim.

Dev ceiba bile benim için endişeleniyordu - sanki dallarından düşecekmişim gibi. Bunu öğrenmek istemiyordum ama ağacın beni yere düşmeden yakalayacağından emindim.

Annem beni bu hafta üçüncü kez odama göndermişti. Hayal kırıklığı ve evet, kızgınlık içimi yakıyordu. Henüz kraliçe gibi şeyler yapmama izin vermiyordu ama yuvanın dışında kırlarda dolaşmamı da yasaklamıştı. Tüm bunlar Keras'la nehir kıyısında tırmanırken dizimi sıyırdığım içindi.

Basit bir sıyrık. Beni öldürmeyecekti.

Yine de tek düşünebildiği benim yaralanmam, çalınmam ya da öldürülmemdi.

Ya da daha kötüsü, kazara geride birkaç damla kanımı bırakarak yuvaya istenmeyen bir dikkat çekebilirdim. Sanki o kadar aptal ve

Düşüncesizce. Sanki Kraliçe Shara genç prensesleri kaçıran ışık tanrısını çoktan öldürmemiş gibi. Sanki aptal bir insan bana zarar verebilirmiş gibi.

Ben. Xochitl, tek boynuzlu atların prensesi, Zaniyah Hanesi'nin gelecekteki kraliçesi ve Isador'un tek varisi.

"Yine başın belaya girecek," diye fısıldadı Keras arkamdan.

Onu görmezden gelerek ayağa kalktım ve cebimi kontrol ettim. Parmaklarım kavisli fildişinin etrafını sarmış, jaguar köpek dişine dikkatlice geçirdiğim deri ipe dolanmıştı. Doğru olduğundan emin olmak için babamla haftalarca üzerinde çalışmıştık.

Keras doğum gününü biliyorsa bile bana söylemeyi reddetti. Ben de onun yerine bana Kan olarak geldiği günü kutladım. Bu yıl özellikle önemli görünüyordu.

Sadece on yıl olduğu için de değil.

Kraliçe olmaya her zamankinden daha yakındım. İnsan bir genç olarak, birileriyle çıkar ve öpüşmeyi düşünürdüm. Ama bir Aima kraliçesi olarak tek düşünebildiğim Keras'ı benim yapmaktı. Çocukluğumun en iyi arkadaşlarından ve oyun arkadaşlarından nasıl bir adım atacağımı bir türlü bulamıyordum.

Daha fazla.

Hayatım boyunca annemi ve kanını görmüştüm. Çok kolaymış gibi gösterirdi. Bir öpücük, bir dokunuş ve Kanı onun ellerinde macun gibiydi. Babam bile anneme dokunduğunda ellerinde ve tavırlarında kasıtlı bir ağırlık vardı. Tam olarak anlamamıştım ama gözlerindeki nezaketi ve sevgiyi fark etmiştim. Annemi hiç incitmemişti. Annemle yaşamak için Atzlan'daki ebedi uykusunu terk etmişti, böylece bana sahip olabilecekti.

Bu açıdan düşmüş bir melek gibiydi. Annemi ve beni, Meksika cennetini geride bırakacak kadar çok seviyordu.

Vücudum kesinlikle değişiyor olsa da Keras bana farklı davranmıyor ya da bakmıyordu. Kırlarda koşturmak için hâlâ kot pantolonları ya da cutoffları tercih ediyordum, ama bir sürü kıvrımım oluşmaya başlamıştı. Daha da kötüsü, en azından benim için, Keras da değişiyordu. Her zaman zayıf ve sıska olmuştu ama şimdi kaslanmaya başlamıştı. Annemin alfası Ezti onunla farklı dövüş teknikleri çalışıyordu ve bu belli oluyordu.

Büyüyorduk. Çok geçmeden tam bir kraliçe olacaktım. Ve mükemmel Kan'ım tam buradaydı, benden tamamen habersiz.

Bu beni çok delirtti.

Karnına yumruk atmak ve taşaklarını tekmelemek istedim. Ve sonra onu öpmek.

Bunun yerine, onun dikkatini başka -daha tehlikeli ve yıkıcı- yollarla çekmeye çalışmakla yetinmek zorunda kaldım. Tehlikeli kayalıklara tırmanmak, yatak odamın penceresinden atlamak ve yatak odamdan gizlice kaçmak gibi.

cezalıydı. Elimde değildi. Onunla birlikte olmak zorundaydım. Annemle bu konuda konuşmaya çalıştığımda önerdiği gibi bir elbise giymeden bana farklı bakmasını sağlamalıydım.

Eğer Keras elbise giymediğim sürece beni bir kadın olarak göremeyecek kadar aptalsa, o zaman arkadaşım olarak kalabilirdi ve ben de tek boynuzlu atlarımı beni tam bir kraliçe yapmak için kullanırdım. Tabii onları bulduğumu varsayarsak.

Isis söz vermişti. Tek boynuzlu at kanına sahip olacaktım.

Bir gün. Eğer Keras bunun bir parçası olmak istemezse.

Kalbim öfkелendi ve parmaklarımı hediyesine doladım. Jaguar dişinin ucu avucuma battı. Bu küçük acı, ona bağırp çağırma ve hayal kırıklığıyla göğsüne vurma isteğimi bastırmama yardımcı oldu. Aptal çocuk.

Sert bir şey yapmak zorundaydım. Her zamankinden daha sert.

Mükemmel bir planım vardı, tabii o da benimle gelirse. Genelde uyardı, çünkü beni beladan uzak tutma konusunda Papa'ya ettiğі yemini çok ciddiye alırdı. Ne yazık ki bu, Keras'ın beni fark etmesi için başımı belaya sokmam gerektiğі anlamına geliyordu.

"Seni fark ettim, Soshee," dedi beni deli eden o ciddi sesiyle. Adımı Nahuatl dilinde söylemeyi hiç becerememişti ama Xochitl'i söyleyişini seviyordum. Yumuşak ve tatlıydı. Özeldi. Sanki sadece onun kullandığı bir lakap gibiydi. "Ama biz daha çok genciz. Bırak başka bir şeyi, seni öpmeyi aklımdan bile geçirsem baban beni bu kalp ağacında bağırsaklarımdan asardı."

"O seni asla böyle incitmez."

Keras benimle tartışmadı ama aramızdaki bağdan emin olduğunu hissettim. Babamın bana izinsiz dokunan herhangi bir vücut parçasını kesmesini bekliyordu.

Çok saçma.

Ama kendimi bu kadar çaresiz ve garip hissetmememe yardımcı oldu. "Yani beni bu şekilde mi düşünüyorsun?"

Teni kızarıp kızarmadığını anlayamayacağım kadar koyuydu ama bakışlarını kaçırdı ve kalçasındaki bıçakla oynamaya başladı. "Daha çok genciz."

Oyulmuş dişi serbest bırakarak tiksintili bir sesle elimi cebimden çektim. Ona hediyesini vermek için doğru zaman değildi. Henüz değil. Onun yerine elini tuttum. "Gel bakalım."

Kalp ağacının gövdesindeki karanlık çatlağa doğru ilerlemeye başladım ama Keras ayaklarını yere vurdu. "Ağacı bir daha kullanmayacağımıza söz vermiştin."

O haklıydı. Çoğunlukla haklıydı. Ama bir boşluk olduğunu düşündüğüm şeyi bulana kadar kendimle tartışmışım. "Yeni ve bilinmeyen yerlere gitmeyeceğimi söylemişim. Burası bilinmeyen bir yer değil."

İstemeyerek de olsa onu gizli tünelin karanlığına doğru sürüklememe izin verdi. "Kraliçe Shara'yı görmeye mi gidiyoruz?"

"Hayır."

Birkaç adım yürüdük. Aramızdaki bağa rağmen bir şekilde gideceğimiz yeri gizlemeyi başarmıştım. Ona sürpriz yapmak istiyordum. Yıldönümümüzde ya da benim Kanım olarak onun doğum gününde onu eve götürmek istiyordum.

Sarsılarak durdu. Yuvamda olduğu gibi bir çatlaktan içeri ışık giriyordu ama büyülu ağacın bu tarafında Afrika savanı bekliyordu. Uzun, sararmış otlar esintiyle dalgalanıyor, sıcak, pişmiş toprak ve ceviz kokusu getiriyordu. Bir tepenin üzerindeydik ve kilometrelerce uzanan kırlara bakıyorduk. Bir çeşit geyik ya da Kanada geyiği sürüsü çimenleri süslüyordu. Fil ya da zürafa göremiyordum ama oralarda bir yerlerde olmalıydılar.

Onları yakından ve gerçek olarak görmek için sabırsızlanıyordum. Belki vahşi bir gergedan da bulurduk. Birkaç aslan harika olurdu. Belki birkaç çita. Annemin jaguarlarla konuştuğu gibi onlarla konuşabilir miydim? Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Beni geri getirdin," dedi buz gibi ıslak bir battaniye gibi yüzüme çarpan düz, ölü bir sesle.

Ona doğru döndüm ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Memleketini tekrar göreceğin için heyecanlanacağını düşünmüştüm."

Ağır bir nefes verdi ve yüzünü çevirdi. "Buraya dair hatırladığım son şey annemin öldürölüşü. Neden buraya geri dönmek isteyeyim ki?"

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Umutsuzluk içimde kabardı ve kalbimi endişeyle çarptırdı. Bunun mükemmel bir hediye olması gerekiyordu. Mükemmel bir gezi. Ve o bana bakmadı bile. Bundan nefret ediyordu.

"Düşündüm de..."

"Yanlış düşünmüşsün," diye karşılık verdi. "Yukarıdaki Tanrıça, Soshee! Ne zaman kendinden başka birini düşüneceksin?"

Elini benimkinden kurtardı ve karanlığa geri döndü. Yalnızdı. Bir an için p e ş i n d e n koşmak istedim. Hatta bu yönde bir adım bile attım. Kraliçe Shara'nın kanını taşımıyordu, onu Kan yaptığım gece benden almış olabileceği birkaç damla dışında. Büyülü yollardan eve dönebilir miydi? Sonsuza dek kaybolur muydu?

kalp ağaçları?

Sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor, bir koçbaşı gibi çarpıyordu. *Ne zaman kendimden başka birini düşünecektim ki?*

Yani bencil olduğumu düşünüyordu. Şımarık.

Benden nefret ediyordu. Belki nefret çok güçlü bir kelimeydi ama belli ki benden hiç *hoşlanmıyordu* bile.

Belki de haklıydı. Belki de ben onun hakkında yanılmıştım. Belki de onun ne istediğine değil, kendi ne istediğime odaklanmıştım.

Çünkü kesinlikle benim Kanım olmak istiyormuş gibi davranmıyordu.

Yardıma ihtiyacı olduğunda onu kurtarmıştım ama şimdi kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Şu anda yardıma ihtiyacı yoktu.

Beni istemedi. Kraliçesi olmamı istemedi.

Yüzümden aşağı sıcak bir gözyaşı seli damladı. Boğazım düğümlendi. Ona haykırmak istediğim tüm kelimelerden oluşan sıkı bir yumak beni boğdu.

Etrafımda dönerek ağaçtan dışarı fırladım. En azından doğduğu yeri görebilecektim. Bir zamanlar soluduğu havayı soluyacak ve bir zamanlar dolaştığı topraklarda yürüyecektim. Bu yeterli olmalıydı, çünkü onun kalbinden daha fazlasına asla sahip olamayacaktım. Beni terk ederek bunu acımasızca gösterdi.

Ağaçtan hafif eğimli yamaca doğru kırmızı toprak bir patika uzanıyordu. Düşünmeden ya da kendime nedenini sormadan onu takip ettim. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu. Nefes almalıydım. Düşünmeliydim. Belki o zaman ona her baktığımda kalbimin acıması dururdu. Bu aptalca gözyaşlarının bir kısmını burada, kimsenin beni göremeyeceği bir yerde dökebilirim, belki o zaman bu akşam yemekte onun karşısında oturabilir ve gözyaşlarına boğulmayabilirdim.

Ya da çatalımı gözüne saplarım.

KERAS

Ptökezleyerek durdum. Çok uzağa gitmemiştim, sadece birkaç adım. Ama sonsuz karanlık önümde uzanıyordu. Genellikle, Xochitl beni Ağacın altında, gideceğimiz yeri hissediyordum. Haritada bir nokta gibi hissedebiliyordum.

Onsuz, boşluktan başka bir şey değildi.

Ya da belki de onsuz boş olan kalbimdi.

Kalçalarım sanki bir dağın yamacında son sürat koşuyormuşum gibi ağrıyordu. Ciğerlerim yanıyor ve yeterince hava çekemiyordu. Dönüp onu terk edeli sadece saniyeler olmuştu - tabii burada, karanlıkta aklımı kaybetmediysem - ama yanımda olmadığı her an bana işkence gibi geliyordu.

Yine de onun yanında geçirdiğim her acı dolu saniye de öyle oldu.

O çok gençti. Çok masumdu. Yine de çok güçlü, inatçı ve beni kendine ait kılmaya kararlıydı. Onu görmenin beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Elinin en basit dokunuşu ya da saçının kokusu beni vahşi bir

Canavar. Onu kontrol etmeye çalıştım. İçimde yükselen ihtiyacı gizlemeye çalıştım ama bu tsunamiyi kontrol altında tutmak tüm konsantrasyonumu alıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, içimde bir gergedanın ağırlığını taşımıyor olsaydım, muhtemelen uzun zaman önce pes eder ve ağzımı onunkine yapıştırırdım. Güçlü ailesi bana ne yaparsa yapsın.

Bir öpücük istedi. Güzel. Harika. Bu sorun değildi.

Kanımın her damlası onun için kaynarken bir öpücükte durmak problemimdi.

Burada, kalp ağacının gizli patikalarında, gerçek dünyada asla yalnız olamayacağım kadar yalnız, en azından kendime gerçeği itiraf edebilirdim.

Soshee'mi istiyordum. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyordum. Ona, dikkatimi çekmek için nafile bir çabayla hayatını riske atamayacağını haykırmak istiyordum çünkü vücudumdaki her hücre ona takıntılıydı. Sırf kendimi asla geri alınamayacak çizgiyi aşmaktan alıkoymak için, hediye alma girişiminde bile bile onun duygularını incitmeye başvurmuştum.

Çünkü bir kez kelebeklerin ve tek boynuzlu atların tadına baktıktan sonra, bir daha asla çocukluktaki en iyi arkadaşlara dönmekle tatmin olmayacaktım.

Burada bile beni çağırırdı. Yuvasının nerede olduğunu bilmeme gerek yoktu. Bu arada kalmış dünyadan çıkmak için başka bir kalp ağacına ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım olan oydu. Tek boynuzlu at prensesim. Beni her zaman kendine çeker, beni içine alır, adım adım yanına sürüklerdi.

Onun yanında olmak istedim. Her zamankinden daha fazla.

Ama şimdi onun yanında olmak çok daha anlamlıydı. Ona karşı olan hislerime daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyordum. Daha on dört yaşında olmasına rağmen.

Aptal. İnanılmaz derecede aptal. Babası beni yok ederdi. Annesi beni yuvadan atardı. Onu kaybedersem her şeyimi kaybederdim. Her anı sefalet olsa bile, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Prensesime döndüm ve bağının beni ona götürmesine izin verdim. Onu asla terk etmezdim. Aslında bırakmazdım. Sadece aklımı tamamen yitirmeden önce biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Kalbi benimkini parçalıyor, gözyaşları ruhumu asit gibi yakıyordu. Onu incitmekten nefret ediyordum. Onu inkar etmekten nefret ediyordum. En iyisi bu olsa bile. Bedenlerimiz her zaman birlikte olmamız için ısrar etse de aklım çok genç olduğumuzu biliyordu.

Sessizce adımlarını takip ettim, nereye gittiğini görmek için önümü yokladım.

Kalbim ani bir endişeyle çarptı ve toplayabildiğim tüm hızımla patikadan aşağı atladım.

Nehir. Nehre gitmişti. Annemin öldüğü yere.

I Nehri görmeden önce kokusunu aldım. Bu sıcak ve kurak ülkede suyun kokusu beni susatmıştı. Ancak nehre inmek biraz zor olacaktı. Yüzyıllar boyunca nehir, kırsal kesimde derin bir vadi açmıştı. Kalın, hain kökler karmakarışık bir karmaşa içinde yukarı doğru uzanıyordu. ağaçların gölgesini takdir etmeme rağmen suya ulaşmak için.

Hava daha ağırdı ve saçlarım alnımda ve boynumda nemliydi. Neredeyse hiç terlemedim ya da sıcaklığı hissetmedim, bu yüzden beni etkilediğine göre hava çok sıcak olmalıydı. Geldiğim yoldan geri döndüm, beni takip etmiş olma ihtimaline karşı Keras'ı arıyordum. Sıcak dalgaları ve dalgalanan otlar belli belirsiz başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyor.

O suya gerçekten ihtiyacım vardı. Sonra eve dönecektim. Umarım çoktan yuvaya varmıştır ve ağaçların arasındaki yollarda kaybolmamıştır.

Nehrin yukarısını ve aşağısını tararken vahşi hayvanlara karşı gözümü dört açtım. Tek boynuzlu at boynuzumdan başka bir şeyim olmadan aç bir aslanla savaşıp savaşamayacağımı görmek istemedim. Vadinin dibindeki dik patikadan aşağı inmek, evde yaptığım onca tırmanıştan sonra hiç de zor değildi.

Önümde yılan gibi kalın bir kök uzanıyordu. Beni sudan uzak tutmaya çalışan son bir kapı. Altında karanlık bir tünel vardı ya da tırmanıp üstünden geçebilirdim.

Normalde kir ve pislik beni rahatsız etmezdi ama içimden bir ses o tünelden geçmeye çalışmak istemediğimi söylüyordu. Örümcekler olabilir. Ya da yılanlar. Yılanlar pek umurumda değildi ama örümcekler? Asla olmazdı. Itztli Amca bana Örümcek Tanrıça hakkında o kadar çok korkunç hikaye anlatmıştı ki, onun kölelerinden biri tarafından ısırılma riskini almak istemezdim.

Yani yukarı ve bitti. Önemli bir şey değil. Mümkün olduğunca yükseğe zıpladım ve sert köke tutundum, kendimi yukarı kaldırmak için parmaklarımı içeri soktum. Kök suyun üzerinden sarkıyordu ve neredeyse bir köprü gibi kullanabileceğim kadar genişti. Aşağıda bir şeyler içmemi kolaylaştıracak kumlu bir bar bekliyordu. Su sığıdı ve kumun etrafında berraktı, güneş ışığında neredeyse altın rengini alana kadar parlıyordu.

"Pekala, burada neyimiz var?"

Adamın sesini duyunca döndüm, kaçmam gerekirse kumsala atlamak için hazırlandım. Kimseyi görmeyi beklemiyordum. Keras, yuvadan zorla çıkarıldıkları için annesiyle yalnız yaşadığını söylemişti. İnsanların yakınında yaşamaktan bahsetmemişi.

Az önce geldiğim patikada yaşlı bir adam duruyordu. Kolayca gülümsüyordu, rahat ve tehditkâr olmayan bir tavrı vardı ama onu görmek duyularımı alarma geçirdi. Onda doğru olmayan bir şeyler vardı.

O buraya ait değildi. Buraya ait değildi.

Bir kere, tuhaf giyinmişti. Beline kalın deri bir kemerle bağlanmış uzun beyaz bir çarşaf giymişti. Boynunda gösterişli bir altın madalyon asılıydı.

Midem bulandı. Tüm o altın bana Ra'yı hatırlattı. Ben daha çocukken beni kaçırmaya çalışan tanrıyı.

Kim var orada? Annem kafamın içinde sordu, bağı jilet gibi keskindi. Neden odamdan kaçtığımı sormakla vakit kaybetmedi. *Neredesin?*

Korkumu yuttum. Ra ölmüştü. Kraliçe Shara onu öldürmüştü ve Kanı Heliopolis'e kaçırılan herkesi aramıştı. Hiçbir kraliçe bulunamamıştı. Triskeles Üçlüsü'ndeki yerini aldığından beri geçen yıllar boyunca bu hikâyeleri defalarca dinlemiştim.

Ama bu adam, Tanrı'nın ışıltılı altın şehrinde bulunabilecek birine benziyordu.

:Xochitl!: Annem homurdandı. Cevap ver bana!

Ben iyiyim, dedim ona. Kim olduğunu bilmiyorum:

Buraya gel. Keras'a yolda olduğumu söyle, herhangi bir sorun yaşarsan.:

Sertçe yutkundum, boğazım ağrıyordu. :O burada değil. Kavgı ettik:

Geliyoruz.:

Bu, annemin tüm kanını ve babamı getireceği anlamına geliyordu. Başım büyük beladaydı. Çok büyük. Ama onun buraya gelmesini bekleyemezdim.

hayatımın geri kalanını cezalandırdı. Beni korkutan pek bir şey yoktu ama yine de midem huzursuzca çalkalanıyordu.

"Kayıp mı oldunuz?" Adam hâlâ gezegendeki en keyifli büyükbabaymış gibi gülümseyerek konuştu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen. "Sadece bir içki almaya gidiyordum."

Gülümsemesi genişledi. "Ah, evet. Mükemmel bir yer seçmişsin. Bu havuzun suyunun tadı özellikle güzel. Biraz denemelisin."

İlgisizmiş gibi davranarak omuz silktim ve kalın kökten ona doğru ilerledim. "Hayır, teşekkürler. O kadar da susamadım. Gidip arkadaşımı bulmam gerek."

Adam başını hafifçe eğdi ve hatta geçmeme izin vermek için yolun kenarına doğru hareket etti. Ama ona yaklaştıkça tüylerim diken diken oldu. Bana böyle hissettiren bir insanla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Temkinli. Korkmuştum. Kanım aciliyetle doldu.

Keras'ı istedim. Benimle yan yana olmasını, beni huzursuz eden bu adama ters ters bakmasını istiyordum. Yine de gururum ona ulaşmamı engelledi. Beni terk etmişti. Bunu hak etmiştim. Bundan tek başıma kurtulabilirdim.

Bir insan bana ne yapabilir ki? Hiçbir şey. Ben Xochitl Zaniyah'tım, Isador Hanesi'nin varisiydim ve-

"İlk adıma dikkat et. Çok zor."

Tereddüt ederek yüzüne baktım ve "Ne?" diye sormak için ağzımı açtım. Boynundaki altın madalyon parlayarak bakışlarımı yakaladı. Başka tarafa bakamadım. Düşünemedim. Hareket edemedim.

Beni göğsümden sertçe itti.

Rüzgar değirmeni, düştüm.

Geriye doğru. Kökün altındaki

deliğe.

X Ochitl kafamın içinde ıglık attı, bağımlı sözsüz, acil bir şekilde çekiştirdi. Daha sert, daha hızlı koşmak için gerildim. Nehre giden eski tanıdık patikadan aşağıya.

Sulama yerimiz. Tam olarak annemin çekildiğı yer.

Aptalca. Çok aptalca. Neden Xochitl'i yalnız bırakmışım? Neden onu nehirden uzak durması için uyarmamışım? Ona annemin tam olarak nasıl öldüğünü söylemeyi reddetmişim, böylece buranın lanetli olduğunu bilmeyecekti.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanan gök gürültülü davullar gibi çarpıyordu. Onu kurtarmak zorundaydım. Ölmesine izin veremezdim. Annem gibi değil.

Dev timsah çenesini kızın koluna geçirip onu ağaç köprüünün altındaki çukuruna sürüklerken donup kalmış, başka tarafa bakamamışım.

Git, bana emretti. Kaç. Güvenli bir yere git:

Yaptığının tam olarak bu olduğunu itiraf etmek en büyük utancımdı. Büyük Olan beni kurtarması için Xochitl'i getirene kadar kaçmış ve saklanmışım.

Kraliçem.

Onu da annemin katlandığı kadere terk etmişim.

Patikadan uzaklaştım ve akıntıya karşı koştum, vadinin yıkık duvarlarını tarayarak iyi bir iniş yeri aradım. Eğer nehir çok fazla değişmemişse...

Evet. Vadinin duvarının altında derin bir su birikintisi var. Bir kemiğimi kırmadan içine atlayabileceğim kadar derin. Xochitl beni iyileştirebilirdi ama şu anda böyle bir sihri yapabilecek kadar gücü olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde suya atladım. Yüzmekten çok nehrin beni akıntıya bırakmasına izin verdim, gölgesinde kalmak için uçurum duvarına sarıldım.

Soshee? Ne kadar yaralı olabileceğini anlamaya çalışarak bağına dokundum. Timsah onu yemeye başlamış mıydı? Acı çekiyor muydu yoksa sadece korkmuş muydu?

Aramızdaki bağdan sıvı ateş akıyordu. Alev alev yanan güneş ışığı, eti kavuracak ya da demiri eritecek kadar sıcak. Onun gözleri. Tanrıça. Onun acısı kendi gözlerimi sıcak ve hassas hissettirdi, kontrolsüzce sulandı.

Neredeyse geldim:

Cevap vermedi, bu yüzden yardıma geldiğimi hissettiğinden bile emin değildim.

Çok fazla acı. Annem de böyle bir şeye katlanmış mıydı? Bir timsah neden bir kraliçenin gözlerine zarar versin ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Bir köke tutundum ve nehir kumsala doğru kıvrılırken hızımı yavaşlattım. Kulübemize yakın, elverişli bir konumda bulunan çok güzel bir yerdi. İhtiyacımız olduğunda ağaç köprüden aşağı inip su kapabiliyordum. Kum suyu temiz ve saf tutuyordu ve dik vadisi hayvanların sığılığı bulandırmasını zorlaştırıyordu.

Ancak timsahın saldırısından sonra sürünün neden bu noktadan uzak durduğunu tam olarak anladım. Ben farkında olmasam da onlar kötülüğün pusuya yattığını hissetmiş olmalıydılar.

Kökleri bir el köprüsü gibi kullanarak, devrilmiş ağacın altındaki karanlığın derinliklerine doğru yavaşça ilerledim. Bir şey duymak için zorlandım. Bir şey görmek için.

İlk aklıma gelen çürümüş ölüm kokusu oldu.

Nefes almak için burnumu zorlukla dışarıda tutarak daha aşağıya daldım. Su etrafımda çınlıyor ve dalgalanıyordu, genellikle huzur verici bir sestti. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyor ama kraliçemin bana ihtiyacı varken yeterince hızlı değildi. Acısı içimi parçalıyor, orman yangını gibi yayılıyordu. Gözlerimden yaştan fazlası akıyordu. Kanın tadını aldım. Hem benim hem de onun kanını.

Bir kraliçenin yuvasının dışında kanaması tehlikeliydi.

Timsah neredeydi? Onu çoktan ele geçirmiş miydi?

Öfkeyle gözlerimi kırptırarak onu görebilecek kadar gözlerimi açtım. Dizlerinin üzerindeydi ama annemi öldüren dev altın canavar tarafından parçalanmamıştı. Başında bir adam duruyordu, bir eliyle saçlarını tutuyordu, böylece yüzünün üzerinde sallanan bir madalyona bakmasını sağlayabiliyordu. Altın disk doğrudan gözlerinin içinde parlıyordu. Işık gibi görünmüyordu; sıvı altın gibi yoğun bir maddeydi.

Derin nefes aldım ve duyularımı olabildiğince açtım. Adamdan büyüü bir güç algılamaya çalışırken derim titriyordu ama Aima kanıma göre o bir insandı.

Olamazdı. Hiçbir insan bir kraliçeye böyle zarar veremez.

"Çok genç," diye mırıldandı adam. "Tanrı böyle güzel bir sunudan memnun olacaktır."

Havada yoğunlaşan ölüm kokusu dişlerimi sıkmana neden oldu. Timsahlar avlarını suyun altında saklamayı severlerdi. Ziyafet çekmeden önce iyice olgunlaşmasını beklerlerdi.

"Şimdi geliyor," dedi adam. "Kanın onu uzun uykusundan uyandırıyor."

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Eğer timsah bir çeşit tanrıysa... Onu nasıl öldürebilirdim?

Timsah gelmeden onu öldürmeliyiz, diye fısıldadım kafasının içinde.

Aramızdaki bağda çılgılık attı, gücü ve sesi beni irkitti ve ürpertti. *Denedim. Yer değiştiremiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Yardım et, Keras!*

Fikirler birbiri ardına alevlendi, her biri bir diğerinden daha saçma ve beyhudeydi. İyi bir saldırı pozisyonum yoktu. Eğer bu adam Xochitl'in gücünü kullanmasını engellediyse, onu öldürmek kolay olmayacaktı. Bıçağımı açtım ama ona zarar verip vermeyeceğini bile bilmiyordum. Bırakın öldürmeyi. Ona daha fazla zarar vermeden önce onu bıçaklayacak kadar yaklaşabilir miydim?

Yine de gözlerini kavuran yakıcı acıdan daha fazla canını nasıl yakabilirdi? Artık göremiyordu bile ve kan yanaklarından aşağı süzülerek gömleğine damlıyordu.

Derin bir nefes alarak suyun yüzeyinin altına daldım ve kendimi derinlere ittim. Beni suda görmesinden ya da duymasından korktuğum için yüzmeye ya da tekmelemeye cesaret edemedim. Akıntı beni ona doğru çekti. Ona. Su daha sığ olmasına rağmen. Daha berraktı. Yeterince yaklaşımadan önce beni mutlaka görecekti.

Bıçaklar omzuma saplandı. İstemsizce suyun altında nefes aldım ve boğulmaya ve çırpınmaya başladım. Kolum sanki yuvasından kopacakmış gibi yanıyordu.

Başımı çevirdim. Kollarımın arasına gömülmüş lekeli dişleri gördüm. Altın pulların parıltısını. Bir göz. Kırmızı ve kızgın, yumruğum kadar büyük.

Keskin bıçağım için bir hedef tahtası.

Çeliği timsahın gözüne kabzasına kadar soktum. Canavar omzuma daha sıkı yapıştı ve yuvarlandı. Beni derinlere sürükledi. Nefes alamıyordum. Artık kolumu hissedemiyordum. Kraliçemin acısının bağımızı kavurduğunu bile hissedemiyordum.

Soğuk, karanlık su benim mezarım olacaktı. Timsah ziyafet çekmeye karar verene kadar.

C Bir topun içine girdim, kendime sarıldım, kontrolsüzce titriyordum. Acı. Gözyaşı. Kan. Korku.

Korkunç bir korku. Boğazımı sıkıyor, kalbimi eziyor, beynimi uyuşturuyor.

Nefes nefese, annemin bağına ulaşacak kadar kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama içimdeki her şey acıyordu. Bağlarım bile. Sanki onları yakmış gibiydi. Kömürleşmiş külün tadı dilimde acıydı.

Eğer bağlarım zarar görseydi... Annem beni bulamazdı.

Gözlerim çok kötü acıyordu. Belki de onları kafatasımdan yakmıştır. Kör müydüm?

Acı yüzünden görmeye çalışmaktan korkuyordum.

"Vay, vay, vay, burada neyimiz varmış bakalım?" Adam o korkunç derecede neşeli dede sesiyle, hareketleriyle çok çelişkili bir şekilde konuştu. "Bahsettiğin arkadaşın bu mu?"

Keras. O benim tek kaçış umudumdu. Eğer kaçırılmış olsaydı.

Gözlerimi kırptırdım ve açtım. Gözyaşları ve kan yüzünden her şey bulanıktı ama en iyi arkadaşımı görebiliyordum.

Bir dinazorun ağzından sarkıyor.

Pulları güneşte parlak altın gibi parlıyordu. Yakut gözleri kötülükle parlıyordu. Yaratık normal bir timsah gibi dört ayağı üzerinde duruyordu ama inanılmaz derecede uzundu. Neredeyse bana zarar veren adam kadar uzundu. Ne kadar uzun olduğunu tahmin bile edemezdim. Otuz, kırk fit belki?

Timsahın burnundan akan kan, bakışlarımı timsahın gözüne doğru çekti. Keras'ın bıçağı kafasına gömülmüştü ama belli ki öldürmeye yetmemişti.

şey.

Acımasız bir son üzerime çöktü. Bu sondu. Bu sondu. Tek boynuzlu atların prensesi ve sevgili gergedan kralı bu korkunç canavar tarafından yenecekti ve kimse tanrıçalarımıza adak olarak yakmak için bizden bir iz bile bulamayacaktı.

Kafam çok boştu. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Neredeyse bağlarla doğmuştum. Kendimi bildim bileli annemi ve babamı hissedebiliyordum. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar gözlerimi kapatıp onları işaret edebilirdim. Ama şimdi...

Onlar gitmişti. Herkes gitmişti. Ve ben yalnızdım.

Gözlerimden yaşlar aktı ve dudaklarımdan acınası bir ses çıktı. Bu şekilde ölmek istemedim. Yalnız, kayıp, unutulmuş bir anı gibi yok olmak.

İçimde bir şey fısıldadı. O kadar yumuşaktı ki zar zor hissedebiliyordum. Duymak için zorlayarak o küçük zerreye uzandım. O bağlantıyı hissetmek için. Her şey bu boşluktan daha iyiydi.

Narin bir iplik beni en ince, görünmez örümcek ağı gibi sardı.

:*Xochitl!*:

Shara Teyze. Sesini tanıyordum ama çok uzaklardaydı. Yıllar önce Roma'ya gittiğinde bile aramızdaki bağın bu kadar gerildiğini hissetmemiştim. Bunun mesafeyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey adamın gözlerime yaptığı şeyle ilgiliydi. Triskeles Triune kraliçesi bile tüm gücüyle bana zar zor ulaşabiliyorsa...

O zaman mahvolmuştum. Tabii beni bulabilmesi için aramızdaki bağı bir şekilde güçlendiremezsem.

Dudağımı ısırdım, bilerek kanımı çektim. Bu kez acı ve ıstırabın bir sonucu olarak değil, bir adak olarak. *Yüce Anne, lütfen beni duy. Bana yardım et. Lütfen.*

İplik hafifçe kalınlaştı, hala ince ve narindi, ama tekrar dokunduğumda duman gibi dağılmadı. *Beni nasıl böyle incitebilir?*

Sesi hayalet bir ruh gibi kafamın içinde süzülüyordu. *Ra'nın veziriydi. Ra yargılandığında hem veziri hem de güneş ateşlerini aradık ama hiçbirini bulamadık. Madalyon onun gücü. Önce bağlarını yakar, böylece kimse sana yardım edemez, kendi kanından bile. Bana nerede olduğunu söyle ki annene yol tarifi gönderebileyim:*

Keras'ın anavatanında nehir kenarında. Dev ağaç köprüünün yanında...:

Anladım. Ağaç çıkışına yaklaşıyorlar. Bekle, tatlım:

Vezir olan adam, ona meydan okurcasına bakan Keras'a doğru ilerledi. "Kraliçeme zarar verme!"

Adamın gözleri parladı ve tekrar bana baktı. "Kraliçe, ha? Bu kadar genç bir cadıda kan bağı olması alışılmadık bir durum, yine de meclisinin içinde dolaştığını hissettim. Şimdi geliyorlar, değil mi çocuğum?"

Dişlerimi sıktım ve ona cevap vermeyi reddettim.

Gülümsedi ve başını salladı. "Sorun yok. Cevap vermek zorunda değilsin. En azından birinin yakın olduğunu zaten biliyorum. Bir cadı her zaman derimi kaşındırır. Bir günde iki tane! Sobek için ne harika bir sunu. Umarım memnun kalmışsınızdır lordum."

Timsah Keras'ı yere bıraktı ve bana kötü kötü baktı.

Yutkundum ama hareket etmedim. Sinmedim. Tek boynuzlu atların prensesi hiçbir şeyden korkmazdı. Bu ürkütücü dinozordan bile.

"Evet, lordum. Mükemmel bir fikir. Genç olanı sonraya saklayacağız ama onun acısı bir amaca hizmet ediyor." Vezir eliyle çenemi kavradı, yaşlı bir adam için şaşırtıcı derecede sert bir tutuştu. Timsaha dikkatle bakmaya çalıştım, ikimizi de yemeden karanlık deliğe geri süründüğünü görünce şaşırdım.

Ama sonra gerçeği anladım. Önce annemin peşinden gidiyordu ve ben de yemdim. :*Geliyor!*: Zedelenmiş bağlarımıza rağmen onun ya da Shara'nın duymasını umarak içimden olabildiğince yüksek sesle bağırdım: *Timsah Sobek!*

Sobek'in kim olduğunu bilmiyordum ama bir tür tanrı olduğundan şüpheleniyordum. Umarım Kraliçe Shara ya da annem bu ismi tanımıştır.

Vezir çenemi daha sert sıkarak bakışlarımı sallanan madalyona geri çekti. Refleks olarak gözlerimi kapattım. Ürpererek yakıcı güneşe bakmayı reddettim.

Gözlerim. Bağlarım. Onları kaybetmeye dayanamazdım. "Çığlıklarınla meclisini daha çabuk çekelim."

:*Shift, Xochitl.*: Kraliçe Shara'nın sesi kırılgan ve zayıftı. :*Mayte yakın ama dikkatinin dağılması gerekiyor...*:

Yapamam! Denedim.:

Parlayan sıcaklığı tenimde hissettim. Göz kapaklarım beklentiyle irkildi. Gözlerimi daha da sıktım, bakmayı reddettim.

Işık yine de içime sızdı.

Işığın her zaman iyi ve saf bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Korkunç canavarlar ve bana zarar verecek şeyler sadece gölgeli karanlıkta dolaşırdı. Işık kabusları kovalardı. Güneş her gün yeniden doğar, umut vaat ederdi. Yeni bir başlangıç. Yeşil, büyüyen şeyler onsuz hayatta kalamazdı.

Ama bu güneş cezalandırdı, yaktı ve kavurdu. Derimi kabarttı ve etimi kömürleştirdi. Aç parmaklar gibi içime işliyor, onları yok edebilmek için bağlarımın her hangi bir iz arıyordu. İçimdeki her şeyi kavuruyordu.

Alev alev yanan ışıktan kaçarak kendi içime doğru kaçtım. Tek boynuzlu atım gibi dörtnala, elimden geldiğince hızlı koştum. Alevler içinde kalmadan önce kendimin küçük bir parçasını bile kurtarmaya çalıştım. Zihnimin labirentinde, arkamdan kapılar ve kilitler fırlattım. Zihnimde patlayan aç ateşi yavaşlatmak için kale duvarları ve dikenli kaleler.

Her savunma, vezirin cezalandırıcı ateşinin gücü altında küle dönüştü.

Hıçkırı hıçkırı ağlayarak daha sıkı kıvrıldım, küçük, karanlık bir alana sıkıştım. Tek boynuzlu at şeklini kafamın içinde bile tutamıyordum. Çok fazla acıtıyordu. Isis'ten aldığım hediye pelüş bir hayvan gibi kalbime bastırdım. O artık küçüktü. Benim kadar korkmuştu. Titriyor, ağlıyor ve çaresiz bir korkuyla kişniyordu. O da beni kaybetmek istemiyordu.

Yüzümü yumuşak kürküne bastırdım ve tatlı kokusunu içime çektim. Belki de benim hayal gücümdü ama kek gibi kokuyordu. Pastayı hep sevmişimdir.

"Boynuzu çok keskin. Shara fısıldadı, sesi neredeyse sönmeğe üzere olan bir mum gibi dalgalanıyordu. Neredeyse sonsuza dek. Odaklan tatlım. Tüm iradeni o boynuza ver. Tüm öfkeni. Tüm korkunu. Bunu yapabilirsin."

Parmaklarımı tek boynuzlu atımın boynuzunun fildişi sarmalında gezdirdim. Bir zamanlar buzlu bir gökkuşağı gibi parlıyordu ama ışığı ve pırıltıları sönmüştü. Çok fazla acı ve korku vardı. Ama Shara haklıydı. Hâlâ çok keskindi.

Ürkütücü dede sesi ve sahte yardımsever gülümsemesiyle veziri hayal ettim. Soluk gözleri boştu. Ölü gibi. Boynuzumun gözüne girmesini istedim. Tıpkı Keras'ın bıçağının timsahinkine girdiği gibi. Ama görüntüyü daha da geliştirdim. Boynuzum daha uzundu. Vezirin kafatasını tamamen delip geçecekti. Yaşama şansı yoktu. Annemi almasına izin veremezdim.

Işık titreyerek yaklaştı ve saklandığım yeri tehdit etti.

Tek boynuzlu atımı iki elimle önümde kavradım, boynuzu jilet gibi keskindi.

Uzun. Daha uzun, mızrak gibi. Evet.

Ve onu tüm gücümle ışığa doğru fırlattım.

I Xochitl'in ıgıllıklarının korkunç olduğunu düşünmüştü ama sessizliğı daha da kötüydü. *Tanrıça, lütfen. Lütfen onu koru. Kurtar onu. Onun yerine beni al.*

Adamın dikkatini çekmeden cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde kendimi kumun üzerinde sürükledim. Ona ulaşmak zorundaydım. En kötü ihtimalle kendimi onun üstüne atabilir ve ona yaptığı işkenceye katlanabilirdim.

Bir ceset neredeyse üzerime gelecek şekilde kuma devrildi. Ağzı açıktı ama ıgıllık atmıyor ya da soluk soluğ a ölüm takırtısından başka bir ses çıkarmıyordu. Gözlerinden biri harap olmuş kırmızı bir delikti, sanki timsahın yarasını almış gibiydi.

Ne olduğundan emin değildim. Umurumda da değildi. Diğer gözü boş boş ileriye bakıyordu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum ve kendimi Xochitl'in yanına attım. Yer değıştirmemişti, bu yüzden adamın yaralanmasına neyin sebep olduğundan emin değildim. Çok küçüktü, bir top gibi kıvrıldı. Elimi sırtına koyduğumda titreyerek irkildi.

"Benim," diye fısıldadım. "O öldü. Bunu sen yaptın."

Daha sert sallandı, yüzü koluna gömüldü. Benim cesur, cüretkâr kraliçem saklanıyor. Korkuyordu. Sırtına tekrar dokundum, titrediğini ve sarsıldığını hissettim. En azından bu sefer kaçmadı ama kendini bana doğru da atmadı. Bunun yerine kendi kollarına daha da gömüldü ve kollarını vücuduna sardı.

Geçici olarak zihnine ve bağına ulaştım ama onu hissedemedim. Onu hissedemedim. Hiçbir yerde.

Kafa derim diken diken oldu ve siyah bir bulanıklık yanımdan geçti. Dev bir siyah jaguar onun üzerine çömelmiş, altın gözleri sessiz bir öfke ve ölümcül bakışlarla parlıyordu.

Söz veriyorum. Xochitl'in ensesini güçlü çeneleriyle kavradı ve ağaç köprüye geri sıçradı.

Bir anda gitmişti. Kraliçemi de yanında götürdü.

Tepeyollotl bir şey söylememişti, gerçi bir tanrının bile jaguar formunda konuşabileceğinden emin değildim. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Ben biliyordum.

Pırıl pırıl parlayan gözlerindeki bakışı kolayca okuyabiliyordum. Sitem. Öfke.

Onu gözetimsiz bırakmıştım. Beni. Onun tek kanı.

Benim yüzümden, ailesinin onu korumak için koyduğu kuralları çiğnemişti.

Yuvadan ayrılmıştık. Tehlikeli olduğu bilinen bir yere gitmiştik. Kendi annemin öldüğü bir yere. Ve ben onu terk etmişim. Ona sırtımı döndüm ve onu yalnız bıraktım. Saldırıya uğradığında yanında değildim.

Başarısız olmuşum. Ona verdiğim sözü tutamadım. Daha da kötüsü, *ona* verdiğim sözü tutmamıştım. Onu her zaman koruyacağıma dair kanı üzerine yemin etmişim.

Bir Kan'ın yapabileceği en kötü şey kraliçesinin yaralanmasına izin vermektir.

Mutsuzluktan hasta olmuş bir halde, kraliçeme zarar veren adama baktım. Kim olduğunu ya da onu neden kaçırdığını bile bilmiyordum. Hiçbir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu ama ona zarar vermişti ve ben bunu durduramamıştım. Bir şekilde o korkunç timsahla birlikte çalışıyordu. Belki de onu besliyordu? Ya da daha kötü bir şey? Çünkü timsah beni yememişti.

Annem kaçırıldığında, gözlerimi her kapattığımda korkunç hayaller görüyordum. Annem parçalara ayrılmıştı. Hâlâ hayattayken yenmişti. Kemiklerinin korkunç çatırtısı. Çığlıkları ve feryatları. Zihnim, timsah onu karanlık çukuruna sürüklediğinde muhtemelen neler olduğuna dair canlı kabuslar uydurmaya çok hevesliydi.

Çocukken onun başına çok daha kötü bir şey gelmiş olabileceği aklıma gelmemişti.

Aynı kader neredeyse kraliçemin de başına geliyordu.

Belki de vahşi timsahı ortadan kaldırırsam -bir tür tanrı olsa bile- başarısızlığım affedilirdi. Hiç değilse annemin intikamını almaya çalışırken ölürdüm.

Korkuyla ağacın altındaki karanlık deliğe doğru ilerledim. Silahım yoktu. Kan bağım paramparça olmuşken şu anda yer değiştirip değiştiremeyeceğimi bile bilmiyordum. Ama bir şeyler yapmalıydım. Bunu ilk ve son kez durdurmalıydım.

Bir jaguar önüme düştü. Tepeyollotl'un kızını güvenli bir yere taşıdığını görmemiş olsaydım, hayatımda gördüğüm en büyük kedi olduğunu söyleyebilirdim. Eztli, Mayte Zaniyah'ın alfasıydı ve beni de Xochitl için benzer bir rol üstlenmem için eğitiyordu.

Ben gidip her şeyi yok etmeden önce.

Çömeldi, omzunu bana doğru çevirdi. Beni götürmeyi teklif etti. Başımı salladım. "Ben o timsahın peşinden gideceğim."

Eztli kısık bir öksürük sesi çıkardı ve burnunu kırıştırdı. Yüzündeki ifadeyi okumak için onunla bir bağ kurmama ya da jaguarlarla konuşabilmeme gerek yoktu.

Evet, aptalcaydı. Bir silahım bile yoktu. Bir tanrıya karşı ne yapabileceğimi sanıyordum ki?

Omzumu dürttü ve irkildim. Timsah ısırığını unutmuştum. Uzandım ve derin, sivri gözyaşlarını hissettim. Cildim zaten sıcak hissediyordu. Aima çok sık hastalanmazdı ama bir timsah tanrısının ısırığı tedavi edilmezse kesinlikle tehlikeli olurdu.

Gerçekten de silahsız ve sakat bir omuzla bir timsah tanrısının peşinden karanlık bir çukura mı atlayacaktım?

Evet. Yine de cazip geldi.

Ta ki kraliçemin yumuşak iniltisini duyana kadar. "Keras nerede?"

Babasının gazabıyla yüzleşmeye razı olarak Eztli'nin sırtına tırmandım ve kollarımı boynuna doladım.

T Sonraki birkaç saat birbirine karıştı. Bir gün. Günler. Emin değildim. Annem beni birkaç kez iyileştirdi. Daha önce beni bir kereden fazla iyileştirmek zorunda kalmamıştı ama sanırım vezir bana gerçekten çok zarar vermişti. En azından onun ve babamın bağlarını tekrar hissedebiliyordum, çünkü bana yardım etmek için kan vermişlerdi. vücudumda dolaşan büyüü hızlandırmak.

Uykuya dalmayı başardığımda, kabuslar korkunçtu. Karanlıkta, kör ve yalnızdım. Kemikleri kemiren ve bir bedeni parçalayan timsahın sesini dinliyordum.

Rüyamdakinin Keras olduğunu anlamak için görmeme gerek yoktu.

Uyuyup uyandığımda, yakınlarda olup olmadığını görecektik kadar uyanamıyordum ve onu hiç hissedemiyordum. Kan bağına paylaştığımız onca yıldan sonra, bu garipti ama bir bakıma da rahatlatıcıydı. Bitmek bilmeyen merakım, benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü görmek için duygularını araştırmama neden olacaktı.

Bu şekilde, muhtemelen benden nefret ettiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Korkularımı ve şüphelerimi, aptalca sevdalanmamla birlikte kendime saklayabilirdim.

Uyku ile farkındalık arasında bir yerde gezinirken annemin konuştuğunu duydum.

"O daha iyi." Yine de sesini sıkılaştıran endişeyi duydum. "En azından akla hayale gelmeyecek şeyler olmadan önce onu bulduk."

Başka bir ses cevap verdi. "Eğer Heliopolis'te veziri öldürmeyi başarsaydım, bunların *hiçbiri* olmazdı."

Shara Teyze. Gözlerimi zorla açtım ama her şey hâlâ bulanıktı. Daha yeni açmış olmama rağmen gözlerim yorgunluktan ağrıyordu ama en azından görebiliyordum.

"O piçin nereye gittiğini ya da neyin peşinde olduğunu bilemezsiniz. Tepeyollotl hâlâ timsahın peşinden gitmek istiyor ama onu Xochitl'in tamamen iyileştiğini öğrenene kadar beklemeye ikna etmeyi başardım."

Babamı kaybetme düşüncesi beni yatakta dikleştirdi. "Hayır, anne. Gitmesine izin vermeyin!"

Yatağımın kenarına oturan Shara Teyze bir kolunu bana doladı. "O haklı Mayte. Sobek, Ra'nın aşağılık veziri sayesinde bilinmeyen sayıda kraliçe tarafından güçlendirilen korkunç bir nehir tanrısı. Triune'un geri kalanına haber verdim ve ayrıntılar tüm kraliçelere dağıtılıyor. O noktaya bir muhafız yerleştireceğiz ve böylesine kudretli bir tanrının peşinden giderek kimsenin hayatını riske atmadan önce durumu izleyeceğiz."

Ona yaslandım, yüzümü omzuna bastırdım. O kadar güçlü bir güç ve sevgi yayıyordu ki korkmam mümkün değildi. O yanımdayken olmazdı.

Başımın üstünü öptü ve beni kendine çekti. "Seni neredeyse kaybediyorduk, tatlım."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gözyaşlarım dışarı sızmasın diye gözlerimi sıkarak. "Başımı bu kadar belaya sokmak istememiştım."

"Bunu asla *istemezsin*, Xochitl." Annemin sesi hayal kırıklığı ve öfkeyle çınılıyordu. "Harekete geçmeden önce düşünmeye başlamalısın. Hayatını tehlikeye attığında herkesi tehlikeye atmış olursun. Beni, babamı, Keras'ı. Tüm yuva sana bağlı. Seni kaybedersek, Zaniyah Evi de yok olur."

Keras'ın kalp ağacında bana söylediği şeyin neredeyse aynısıydı. Kendimden daha fazlasını düşünmeye başlamalıyım.

Büyüme zamanıydı. Bu kadar bencil, vahşi ve umursamaz olmayı bırak.

Burnumu çekerek başımı kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. Ne kadar ciddi olduğumu görmesi için annemin sert bakışlarıyla karşılaştım. "Biliyorum anne. Bir daha olmayacak. Yaptığımın aptalca olduğunu biliyorum."

Bakışları yumuşadı ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Seni kaybedemeyiz, sevgilim. Buna dayanmamam."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. "Seni yakalayacak diye çok korktum. Berbat biriydi."

"Gerekirse bana yardım edecek kraliçemiz vardı ama yakın zamanda bir tanrıyla tekrar karşılaşma riskine girmeyelim." Annem gözlerimin içine bakabilmek için daha yakına eğildi. Gücü yüzümde gezinirken ürperdim, enerjiyle karıncalanıyor ve gıdıklanıyordum. "Gözlerin nasıl hissediyor?"

Birkaç kez göz kırptım ve omuz silktim. "Tamam. Biraz yorgun ve sulu ama görebiliyorum."

Kaşlarını çattı ve karnımın endişeyle düğümlenmesine neden oldu. Gücü içimde daha da derinleşti, nazik ama garipti, sanki büyülü parmaklar içimde kıpırdanıyordu. "Bana farklı geliyorsun. Bir şey mi saklamaya çalışıyorsun?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır. Söz veriyorum anne. Neyin var?"

Yavaşça doğruldu, yüzü dikkatle sakindi. Yine de aramızdaki bağda onun endişesini hissettim. "Gücün. Gitti."

O İyi tarafından bakarsak, Tepeyollotl yuvaya döner dönmez beni öldürmedi. Ancak Xochitl iyileşene kadar zamanımın kısıtlı olmasından korkuyordum. Herkes yuvanın etrafında sessizce dolaşüyor, yukarıya korkulu bakışlar atıyordu.

Prensesin yatak odasına doğru.

O House Zaniyah'ın tüm geleceğiydi. Umudumuz. Eğer iyileşmezse.

Merdivenlerin dibinde volta atıyor, kanı akarken onunla birlikte olmayı istemekten korkuyordum.

-Onu terk ettiğimde. Ama ondan uzak kalmaya da dayanamıyordum. Artık onu hissedemiyordum.

Ki bu çıldırtıcıydı.

İkimiz de yetişkinliğe yaklaşırken bu sürekli zihinsel bağlantı yüzünden acı çekmiş, terlemiş ve lanet okumuştum ama kafamın içindeki sessizlik daha da kötüydü. Sinirlerim kaşınıyordu. Kemiklerim ağrıyordu. Kulaklarım zonkluyor ve kalp atışlarımla birlikte çarpıyordu.

Vücudum tam olarak nerede olmam gerektiğini biliyordu. Kraliçemin ayaklarının dibinde, dizlerimin üzerinde, tekrar onun kanı olmak için yalvarıyordum. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu savunmasız bıraktıkları için ailesinden af diliyordum. Bir şans daha için yalvarıyordum.

Sırf onu görebilmek için şakalarına ve giderek pervasızlaşan davranışlarına gergedanımın kararlılığıyla seve seve katlanırdım. Ona yakın olmak için. Bir kez daha.

"Bu senin hatan değil."

Tepeyollotl'un arkamdan gelen kasvetli bas sesi, korkmuş bir kedi gibi sıçramama ve havada iki büklüm olmama neden oldu. Burada geçirdiğim yıllar içinde büyümüştüm ama o

hala üzerimde yükseliyordu, dağ gibi bir adam.

Çünkü o bir insan değildi. O yaşayan, nefes alan bir tanrıydı, o kadar inanılmaz derecede yaşlı ve güçlüydü ki bu dünyada gördüğü onca şeyi anlamaya başlayamazdım bile. Gülümsedi ama dudaklarını hüzünlü ve acımasız bir şekilde bükmesi beni daha da kötü hissettirdi.

"Bu benim hatam. Onu terk ettim."

Omzuma ağır bir el indirdi, kocaman avucu kafamı kavun gibi patlatacak kadar büyüktü. "Onunla birlikte olsaydın bile, o da aynı yoldan gidecekti. Sadece senin ilgini çekmek istediği için tehlikeye daha hızlı koştu." Nefesi yarı hırıltı yarı hüzünlü bir kahkaha şeklinde dışarı çıktı. "Geçtiğimiz ayların sana neler yaşattığını biliyorum evlat. Ne yazık ki, o olgunlaştıkça daha da kötüleşecek. Bu yüzden bu kadar genç bir kraliçeye bağlanmak genellikle yapılmaz."

Yanaklarım kızardı ve bakışlarımı aramızdaki zemine indirdim. Büyüyüp inanılmaz derecede sinir bozucu ve kışkırtıcı bir genç kadına dönüşürken beni ne kadar delirttiğini kabul etmek bir şeydi. Ama *babasının* ona verdiğim tepkiyi gördüğünü bilmek daha da kötüydü.

"Bunu onu çok seven babası olarak istiyorum, ancak anladığım kadarıyla sizin de korumanız gereken bir onurunuz var." Devam etmeden önce sessizce bekledi. Başımı kaldırıp onun müthiş bakışlarıyla karşılaşmamı bekledi.

Bir erkek gibi. Olmak istediğim Kan gibi. Kendimi asla kontrol edemeyeceğim korkusuyla ona bir öpücük vermektense kaçan toy bir aptaldan ziyade.

Çekirdeğimin ana kayasına derinlemesine kazdım. Gergedanım ağır ağır homurdandı ve boynuzunu göstermek için başını savurdu. Şimdi daha büyüktü, evet, ama birkaç yıl sonra olacağı kadar etkileyici değildi. Bu konuda hâlâ bir yaşındaydım.

Başımı kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim ve tanrının karanlık, dönen gözlerine baktım.

"Kelebeğime kendi başına uçmayı öğrenmesi için zaman tanımak adına, bir süreliğine bizi terk etmeyi düşünmenizi rica ediyorum. Ceza olarak değil. Bu olay yüzünden değil. Seni kızıma karşı olan yemininden ve görevinden alıkoymak istediğim için değil, sadece onun kendi alanında ve zamanında olgunlaşmasına izin vermek için."

Kararlı bir şekilde "*Tanrıça, hayır!*" diye bağırmamak için yanağımın içini ısırdım. Kelimeler kafamın içinde gürledi. Vücudumdaki her kas gerildi, içgüdüsel olarak kaçma isteğime engel olmaya çalıştım.

ve üst kattaki kraliçeme koştum. Ona ne istediğini sorsaydım, cevabının ne olacağını biliyordum.

Gitmemi asla istemezdi.

İstemez miydi?

Kalbimde bir şüphe çekirdeği filizlendi. Onu terk etmiştim ve incinmişti. Sonrasında neredeyse hiç konuşamamıştı. Artık bağı hissedemiyordum, bu yüzden ne kadar kötü yaralandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de o ürkütücü adam onun ruhunu kalıcı olarak kırmıştı.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Midem titredi ve kabardı. Ellerim titredi.

Xochitl'in başı belaya girdi. Sık sık. Şımarık, umursamaz ve düşüncesizdi.

Ama onu bu yüzden sevdim. Vücudunda kötü niyetli ya da kötü ruhlu bir kemik yoktu. Onun yanında olup da gülümsememek mümkün değildi. Yaptığı her şey saf, yaramaz bir neşeyle kıvılcımlanırken ona kızamazdınız. Yürümek yerine koşardı. Dans eder, döner ve avazı çıktığı kadar kötü şarkı söylerdi. Çok yüksek sesle gülerdi. Kızdığında bağırırdı. Ve komplo kurarken...

Tanrıça yardımcın olsun.

Tanrıça yardımcım *olsun*. Çünkü gitmek istemiyordum. Bir an bile.

Hiç.

"Bunu istemenin korkunç bir şey olduğunu biliyorum," diye devam etti Tepeyollotl. "Eğer gitmeyi kabul edersen, seni gönderdiğim için muhtemelen benden nefret edecek. Senden nefret bile edebilir. Bir süreliğine."

Beni boğan o kötü yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Benden zaten nefret ediyor."

Kıkırdadı ama gözleri ciddiyetini korudu. "Hayır, evlat. Seni seviyor ama henüz bu kadar duyguyla nasıl başa çıkacağını bilecek kadar olgun değil. İki ya da üç yıl içinde bunu senden neden istediğimi anlamaya başlayacak. Dört ya da beş yıl içinde, ona gücüne ulaşması için alan verdiğimiz için minnettar olacak. Bir gün etkileyici bir kraliçe olacak. Kendine ait birçok kan arayacak. Ama sen onun kalbinde her zaman ilk sırada yer alacaksın."

Yıllar. Tanrıça. Buna dayanabilir miydim? Şimdi burada, ona bu kadar yakın ama ondan ayrı durmak işkence gibiydi. Sabah ne zaman uyandığını bile bilmemek nasıl bir şey olurdu? Yeni yaramazlıklar planlarken gözlerinin heyecanla nasıl parladığını görememek?

Genç vücudunun kıvrımlarla nasıl şiştiğini izlememek için. Onu öpmem için yaptığı garip ama sevimli girişimleri. Kendimizi hiçliğe fırlatıp bulutların üzerinde dörtnala koşabilmemiz için dağın tepesine kadar yarışmam için bana meydan okuyan vahşi bir kısrak gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve dinledim. Kendi isteklerimi değil, çünkü onu şimdi terk etmektense tüm kolumu timsaha kaptırmayı tercih edeceğimi zaten biliyordum. Ama gergedanıma, Mami Wata'nın hediyesine. Onun kutsal suları damarlarımda akıyordu, bir iki damla da olsa. Ne yapmamı istediğini sormama gerek yoktu.

Ben zaten biliyordum. Kalbimin derinliklerindeki dalgaların sessiz, yumuşak kucağı jaguar tanrısıyla aynı fikirdeydi.

Tek boynuzlu at prensesimin özgürlüğe ihtiyacı vardı. Dörtnala koşmak, oynamak ve kraliçeliğin bir sonraki adımına doğru büyümek için özgürlüğe ihtiyacı vardı. Benim için değil, hiçbir kan için değil.

Ama kendi tanrıçasının Xochitl Zaniyah için yaptığı plan için.

Ayrıldığım için benden nefret edebileceğini düşünmek ne kadar acı verse de

On

u. Mutsuzca başımı salladım. "Ben yaparım. Onun için."

Omzumu o kadar sert sıktı ki dudaklarımı sıkarak homurtuyu geri al. "Gerçek bir savaşçı Kan. Sana resmen teşekkür ediyorum, Keras Wata Zaniyah."

O ana kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. Gözleri alışık olduğum parlak aynalar gibi değil, koyu bir duman gibi dönüyordu. Efsaneye göre gözleri, şamanların ve rahiplerin tanrılarla ya da atalarıyla konuşmak için kullandıkları sonsuz obsidyen aynalar gibiydi. Bazen insan o aynalarda gördükleriyle yüzleşemezmiş. Gördüklerinin dehşetinde kendilerini kaybederek delirirlermiş.

Xochitl ile geleceğimi görmüş müydü? Bu yüzden mi bu kadar acımasızdı? Omzumu neden bu kadar sert kavramıştı? Soramayacak kadar utangaçtım ama belli ki gözlerinde her şeyi gören bir güç taşıyordu.

"Yalan söylemeyeceğim. Önünüzde ikiniz için de karanlık yıllar görüyorum. Bu hayatta hiçbir şey kesin değildir ama onun kalbinin gücünü biliyorum ve siz de onurunuzu ve cesaretinizi kanıtladınız. Ra'nın veziri bugün ona her ne yaptıysa gücünü engelledi, ancak Xochitl'in Kanını bir kez daha talep etme zamanı geldiğinde kraliçelerimizin onu iyileştirmenin ve tam gücüne kavuşturmanın bir yolunu bulacağından eminim."

Gücü... gitti mi? Tanrıça. Bu kez dudaklarımdan kaçan dehşet dolu suçluluk sesini tutamadım.

"Tekrar söylüyorum, bu senin hatan değil. Xochitl her zaman canı ne isterse onu yapmıştır. Zamanla, gücünün bir kez daha çiçek açacağına eminim."

Ona inanmamıştım. Bu benim hatamdı. Keşke onu kalp ağacının altında istediği gibi öpseydim. Ya da vatanımı tekrar gördüğümde bu kadar kötü tepki vermeseydim. Ona bu kadar kızmasaydım.

Vezir ve timsah tanrıyla tek başıma yüzleşmek için onu *terk etmeseydim*.

Elbette bu benim hatamdı. Ben onun ilk ve tek kanıydım.

Öyleydi.

O bağı kaybetmiştim. Bu benim cezam olacaktı ve bir zamanlar sahip olduğum şeyi hatırlayarak bu acının her anını hak ediyordum.

"Nereye gideceğim?" Sesimdeki titremeden dolayı irkildim. Zayıf ya da korkmuş görünmekten nefret ederdim. Gerçek bu olsa bile.

Bir krala hoş geldin deseler bile Wata Evi'ne geri dönemezdim. Annemi sürgün eden bir yere asla geri dönemezdim. Bir evlatlık alabilecek başka bir akrabam ya da ev bağlarım yoktu. Xochitl'in yardımı olmadan canavarımı kontrol edebilir miydim? Gerçekten tehlikeli olabilirdim.

"Bu zor yıllarda ikinize de ayrı zaman ayırmamız gerekebileceği ihtimaline karşı hazırlık yaptık. İskoçya'da sizin gibi genç savaşçılar için mümkün olan en iyi kanı beslemesiyle ünlü inanılmaz bir yer var. Eztlı ile ne kadar sıkı çalıştığınızı gördüm. Akademi bu eğitimi devam ettirecektir ve senin gibi bir öğrenciye sahip oldukları için çok şanslılar."

İskoçya mı? Çok uzak. Çok yabancı ve garip ve... Xochitl'in vatanı değil.

"Gitmeden önce onu görebilir miyim?"

Tepeyollotl yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Bence mümkünse bunu temiz bir ayrılık haline getirmek en iyisi olacaktır. Tüm bu karmaşanın tek olumlu sonucu vezirin Kan bağını yakmayı başarmış olması. Böylece siz uzaktayken onun işkencesine maruz kalmayacaksınız."

Bu konuda kesinlikle yanılıyordu, yine de bir şey söylemedim. Tek boynuzlu at prensesimden ayrı geçirdiğim her gün, hayatımda yaşadığım en büyük işkence olacaktı.

Lütfen, beni affetmesine izin ver. Bir gün.

I Annemle babama baktım, az önce bana söylediklerini anlayamıyordum. Kelimeler bir anlam ifade etmiyordu.

"Ne demek istiyorsun? Gitti mi? Yuvanın dışında avlanmak gibi mi?"

Annem dizimi okşadı ve babama endişeli bir bakış attı. "Hayır, tatlım. O Kan Akademisi'ne gitti." Gülümsedi ve sesini kasıtlı olarak neşeli bir tona getirerek dişlerimi öfkeyle gıcırdatmama neden oldu. "Orada çok şey öğrenecek! Her türlü göğüs göğüse dövüş ve kılıç oyunu, savaş teknikleri, ayrıca en büyük ve en güçlü haneler arasındaki tüm siyasi bağlar. Carys öğrencilere saray adabını öğreteceklerini bile söyledi." Eğer Carys işin içindeyse, Shara Teyze de işin içindeydi. İhanet ve öfke içimde daha sıcak bir şekilde yandı, iki hırıltılı, kuduz canavar. Eğer çoktan

Gitti.

Sonra Shara Teyze onu ağaca doğru götürdü.

Kanımı benden almıştı.

Beni yavaşlatmaya çalışan battaniyelerden kurtulmaya çalışarak yataktan fırladım. Titreyen bacaklarım ilk başta beni tutamadı. Nefes nefese, yastık ve doldurulmuş hayvan yığınının içine düştüm. Tekrar ayağa kalktım. Sendeledim. Sallandım. Gözlerim zonkluyor ve görüşümde siyah noktalar uçuşuyordu. Gözlerimdeki hasardan mı, yoksa sadece başımın dönmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Ağaca ulaşmam gerekiyordu. Keras'a ulaşmalıyım.

Şu anda merdivenleri çıkabileceğimi sanmıyordum. Bacaklarım bu kadar tuhaf davranırken olmazdı. Bu yüzden pencereye doğru tökezledim.

"Xochitl, hayır!" Annem bağırdı. Bana doğru koşan babamın pençelerinin yeri tırmaladığını duydum.

Kendimi pencereden dışarı attım. Parmaklarım sert ağaç kabuğuna süründü. Yapraklar ve kollar yüzüme ve gövdeyi tokatladı. Dalların arasından aşağı yuvarlandım, derimi sıyrıp çizdim, geceliğimi yırttım.

Düşüyordum. Kalp ağacı beni yakalayamayacaktı. Zaman durmuş gibiydi ve yere çarptığımda kaç kemiğimin kırılacağını merak etmek için sonsuz bir zamanım vardı. Kafamı çarpıp kafatasımı kırıp kırmayacağımı.

Bu benim düşüncesiz ve pervasız olduğumun bir başka örneğiydi. Görünürde hiçbir sebep yokken hayatımı riske attım. Ailemi ve bir sonraki Zaniyah kraliçesi olmak için bana güvenen herkesi geride bıraktım.

Keras'ım olmasaydı bunların hiçbir önemi olmazdı.

Kafa derimdeki acı verici bir çekişle sarsılarak durdum. Bedenim dönerek ağacın gövdesine çarptı ve yanağımı sıyırdı. Ama durdum. Yere çarpmadım. Kırık dökük güldüm, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Kalp ağacı her şeye rağmen beni yakalamıştı.

"Keras!" Onu ne kadar zaman önce götürdüklerini bilmiyordum ama belki beni duyabiliyordu. Yüzümü buruşturarak yukarı uzandım ve saçlarımı çekiştirdim. Kafamdaki saçların yarısını geride bırakmışım gibi hissettim ama sonunda kurtuldum ve bagajdaki karanlık deliğin önünde ayaklarımın üzerine düştüm.

İçeride tökezledim. *Beni Keras'a götür. Her neredeyse.*

Sert ve acımasız bir şeye çarptım. Tahtaya benziyordu. Ellerimi ağacın dairesel iç kısımlarında gezdirdim. Sadece büyük, içi boş bir gövdeydi. Beni maceraya götürecek büyümlü bir tünel yoktu.

Kalp ağacı sadece bir ağaçtı.

Gücüm gittiği için miydi? Hıçkırarak dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerimi kapattım ve tek boynuzlu atımı bulmaya çalışarak içimi aradım. Eğer yer değiştirebilirim, büyümlü tekrar içimde dolaştığını hissedecektim.

Parlak beyaz kürkünü hayal ettim. İpeksi pembe ve mor yelesini. Erimiş gökkuşağı gibi parlayan gözlerini. Boynuzunun sert spiralini.

Vezirin kanıyla kıpkırmızı. Yapışkan ve beyniyle topaklanmış.

Boğuldum ve yüzümü dizlerime gömdüm. Tek boynuzlu atımla bir adam öldürmüştüm. Mükemmel, masum ve güzel bir şeyi öldürmek için kullanmıştım. Onu kaybetmeme şaşmamalı.

Bir el başıma dokundu. Nazik parmaklar çenemin altından kayarak yüzümü yukarı doğru eğdi. Shara Teyze alnımı öpmek için eğildi ama ben geriye doğru sarsıldım.

"Onu sen aldın." Sesim ağaç kovuğunun içinde çınladı. "Sen almadın mı?"

Güzel gözleri karanlıkta bile parlıyordu. Başını salladı. "Annen onu iyi bir genç Kan olarak yetişebileceği güvenli bir yere götürmemi istedi. Bu da sana iyi bir genç kraliçe olman için zaman kazandıracak."

"Sen. Aldın. Onu!" Öfkeli gözyaşlarımı sildim. "Gergedanını bensiz kontrol edemez."

"Canavarını tasmaladım, böylece yer değiştiremeyecek. Onu tamamen Kan olarak kucaklayacak kadar büyüdüğünde, tasmayı kolayca çıkarabilirsin."

"Ama...." Düşünemiyordum. Kelimeleri çıkaramadım. Çok kızgındım. Çok incinmiştim. Onun benim arkadaşım olması gerekiyordu. Sırdaşım. Bazen suç ortağım. Kıkırdardık, fısıldaşırdık ve birlikte yaramazlıklar planlardık.

Ve şimdi, Kanımı benden almıştı. "O BENİM!"

"Biliyorum, tatlım. O hâlâ senin. Birkaç yıl içinde ona sahip çıkmanı bekliyor olacak."

Birkaç yıl mı?! *Yıllarca* böyle yaşamak zorunda mıydım? Tek başıma mı? İyi olup olmadığını merak ederek? Nerede olduğunu merak ederek? Onu hiçbir yerde hissedememek?

"Onu görmek istiyorum. Lütfen. Arada bir onu görmek için ağacı kullanmama izin verin."

Yalnız olduğumda. Korktuğumda. İncindiğimde. Ona ihtiyacım var. O benim kanım.

Arkadaşım.

Benim tek arkadaşım.

Shara Teyze başını salladı. "Üzgünüm tatlım. Bunu yapamam. Ailen benden kalp ağacını kilitlememi istedi, böylece kimse onu yuvam dışında bir yere gitmek için kullanamayacak. İstedğin zaman beni görmeye gelebilirsin ama başka bir yere gitmek için yollar kapalı olacak."

"Bırakın onu göreyim!" Sesimin ne kadar çocukça çıktığını umursamadan çığlık attım. "O benim! Onu öylece alıp götüremezsin! Beni ondan uzak tutamazsın!" Kendimi ona doğru fırlattım. Yumrukladım. Tekmeledim. Isırdım. Vahşi bir şey kaçmaya çalışıyordu. Öfkem beni boğdu. Savaşmak zorundaydım. Çığlık atmak zorunda kaldım. Onlar değil mi benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabilir mi? Bunu bana nasıl yapabildiler?

Nasıl yapabildi?

Karşılık vermesini istedim. Bana bağırmasını. Bir şeyler yapmasını.

Ama tek yaptığı kollarını bana dolamak ve daha sıkı sarılmak oldu. Gücü içime sızdı, yumuşak ay ışığı gibi parladı. Usulca şarkı söyledi

Bana daha önce hiç duymadığım bir şarkı söyledi. Sözlerini anlamadım.
Anlayamadığım bir dildeydi.

Belki gücüm olsaydı, anlardım. Belki Kanım olsaydı, gücüm olurdu. Tek boynuzlu atım olsaydı. *Eğer...*

Umutsuzluk, öfkemi söndüren ve beni kalp ağacı kadar boş ve boş bırakan bir gelgit dalgasıyla beni sular altında bıraktı.

Keras gitmişti.

Gücüm gitmişti. Tek boynuzlu atım gitmişti.

Benden alındı.

Bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Ve bu daha da acı veriyordu. Bunu kendime ben yapmıştım.

Ondan uzaklaştım. Sarılmasına dayanamadım. Şarkısının nazik sözlerine. Bana sabrı ve kalp acısını fısıldayan yumuşak, nazik, ısrarcı güce. Büyümek için beklemek istemedim. Yalnız kalmak istemiyordum.

Tek istediğim Keras'tı ve onu benden aldı.

Zayıf bacaklarımın izin verdiği ölçüde sert bir şekilde çukurdan çıktım. "Senden nefret ediyorum, Shara Isador. Seni bir daha asla görmek istemiyorum!"

PRENSES AKADEMİYİ ALIYOR - BÖLÜM 1

On Yedi Yaş - Kraliçe Triune'u Aldıktan On Üç Yıl Sonra

MÇevremdeki agik titreşimler saçlarımın omuzlarımda dalgalanmasına neden oluyordu. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım dokunamıyordum. Ya da

yalvardı. Ya da tanrıçamız Coatlicue'ye, Tanrıların Annesi'ne dua etti.

Büyüm yıllar önce benden çalınmıştı.

Büyük Büyükanne Tocih solumda, Annem de sağımda duruyordu ve her ikisi de elimi tutuyordu. Gökyüzünde alçakta asılı duran dolunay, gece yarısı olmasına rağmen tüm açıklığı aydınlatıyordu. Kadim taş ayaklarımın altında titriyor, diğer kraliçelerin geceye yaydığı gücün ağırlığına karşılık veriyordu.

Her bahar, Zaniyah kraliçeleri atalarımızın bir zamanlar büyük olan piramidinin üzerinde durur ve halkımız için kanımızı feda ederdik. En iyi mahsuller için yağmurları ve güneşi getirmek, doğacak yeni hayvanları karşılamak ve toprağın kendisini ve Ana'nın tüm cömertliğini gençleştirmek için kanımızı akıttık.

Kendimi bildim bileli bu ritüele katılıyordum; ancak son birkaç yıldır sunabildiğim tek şey kanımdı. Toprağın yeni bir hayatla yeşermesini sağlayacak bir sihrim yoktu.

Bir zamanlar bu piramidin tepesinde tek boynuzlu bir at gibi zıplar, neşemle taşların üzerine parıltılar ve gökkuşakları saçardım. Ama tüm neşem Keras'la birlikte yok oldu. En iyi arkadaşım. İlk kanım. Onu kaybetmişim ve onunla yeniden bir araya gelene kadar hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kararlılık omurgamı çelikleştirdi ve annemin elini daha sıkı kavradım. Yakında gitmeme izin vermek zorundaydı. Birkaç ay sonra 18 yaşında olacaktım. İnsan kanunlarına göre

yetişkin olmak ve istediğimi yapmakta özgür olmak, ama bir Aima kraliçesi olarak...

Kraliçe anneme itaatsizlik edemezdim. Kendi gücümü elde edip Aima saraylarında yerimi alana kadar olmazdı. O zaman bile Triskeles kraliçemiz Shara Isador'a tabi olacaktım. Annem ben daha çocukken ona yemin etmişti ve Zaniyah Hanesi her konuda Isador Hanesi ile müttefikti. Kraliçe Shara beni Isador varisi bile ilan etmişti. Bir şey yapmadan ya da bir yere gitmeden önce onların onayını almam gerekiyordu.

Keras olmasaydı, gücümü asla toplayamazdım. Çıkış yolu olmayan bir Catch-22'de sıkışıp kalmıştım. Daha da kötüsü, bunu biliyorlardı. Annem ve Kraliçe Shara onu bulmamı yasaklamışlardı. Beni kendi evimde esir tutuyorlardı.

Bunun doğru olmadığını biliyorsun: Annenin bağı sitemle sızladı. :Biz sadece seni korumaya çalışıyoruz...:

Korunmaktan bıktım. Kendi hayatımı yaşama vaktim geldi:

Aramızdaki bağa cevap vermedi, ki bu onun her zamanki cevabıydı. Sessizlik.

Kendimi geri çektim. Çılgılık atmanın, ağlamanın ve yalvarmanın bana bir faydası yoktu; bunların hepsini Keras'ı eve getirmeleri için ailemi ikna etmeye çalışan bir kızken yapmıştım. Başımızın belaya girmesi *benim* hatamdı. Onun değil. Bir daha asla kuralları çiğnemeyeceğime söz vermiştim. Kraliçe Shara'nın bize hediye ettiği büyümlü kalp ağacından uzak durmaya yemin etmiştim. Bir daha gizlice kaçmayacaktım. Asla.

Ama fikirlerini değiştirmek için denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Keras gitmişti, benden alınmıştı ve bağımız olmadan.

Onu bu dünyanın hiçbir yerinde hissedemiyordum bile.

Kafamın içindeki sakin, istikrarlı varlığını özlemiştim. Beş yaşımdan beri hayatımın bir parçasıydı. Birlikte büyümüştük. Onu kaybetmek.

Kalbim yeniden parçalandı, beş yıldır benimle birlikte olan çiğ bir acı. Onu kaybetmiştim. Ve bu benim aptalca hatamdı.

Büyükannem bana doğru eğildi, omuzları titriyordu. Elini bıraktım ve ona destek olmak için kolumu beline doladım. Son birkaç yıldır gücü giderek daha da azalıyordu. Azalan gücüyle toprağı güçlendirmek için çabalamak yerine, cadı kulübesinde dinleniyor, oyalanıyor olmalıydı. Bu görev artık benim olmalı. Annemin değil, kesinlikle onun da değil.

Annem beni doğurarak zaten imkansızı başarmıştı. Son birkaç yüzyılda sadece bir avuç kraliçe doğmuştu. Zayıflamış Aima büyümlü bir kraliçenin varis doğurmasını imkansız kılıyordu.

Yanında bir tanrı olmadan.

Hiç tanımadığım büyükannem Citla, Soldaki Sinekkuşu Huitzilopochtli'yi sevmiş ve annemi doğurmuş. Sonra annem beni doğurabilmek için yirmi yılını jaguar tanrısı Tepeyollotl'u arayarak geçirmiş. Damarlarımda iki eski Aztek tanrısının kanı akıyordu. Bu piramidi eski ihtişamına kavuşturacak ve halkımıza barış ve refah yağdıracak kadar güçlü olmalıydım.

Bunun yerine tek yapabildiğim, o benim yerime iş yaparken zayıf büyükanneme destek olmaktı.

Annem gecenin içine doğru dönen bir sihir dalgası daha gönderdi, ensemdeki ağır saçlarımı karıştıran ve tüylerimi diken diken eden güçlü bir dalga. Yeşil ve altın rengi büyüünün gecenin içinde dans ettiğini neredeyse görebiliyordum. Neredeyse.

Yorgun bir iç çekişle rahatladı, omuzları çöktü. "Tanrıların Anası, Zaniyah Hanesi'ne bahsettiğin nimetler için teşekkür ederim."

"Ne mutlu bana," diye fısıldadım gözyaşlarımı geri kırparak.

Büyükannem dizleri gıcırdarken hafifçe inleyerek taşın üzerine çöktü. Elimi çekiştirdi. "Otur çocuğum. Gece müziğinin tadını çıkaralım."

Hiç müzik duymadım. Sadece ağaçların arasından esen meltemin hüzünlü iç çekişi. Uzakta bir jaguar çığlık atarak ormandan süzülen büyüye cevap verdi. Annem her zaman büyük kedilerle konuşabilmişti ve tüm Kanı jaguara dönüşebiliyordu.

Kraliçe Shara'nın bana Tek Boynuzlu Atlar Prensesi adını verdiği günü, tek boynuzlu atları Kanım olarak adlandıracağımı ilan ettiğimi hâlâ hatırlıyordum. Keras tek boynuzlu at değil, bir kral gergedandı. Onu yine de sevmiştim, artık kendi Kanım olmasa bile.

"Vakit geldi," dedi büyükannem.

Benimle mi yoksa annemle mi konuştuğundan emin değildim ama cevap vermeyince bu sözleri benim için söylediğini düşündüm. "Ne için büyükanne?"

"Uzun zamandır süregelen bir Zaniyah geleneğinin devam etmesi için." Bana dönerek boğumlu elleriyle yüzümü kavradı. "Citla'yı kaybettikten sonra daha fazla kayba dayanamadım, bu yüzden geleneği sonlandırdım. Ama seninle yeniden başlamanın doğru olduğunu hissediyorum."

İçimdeki her şey dondu, beklentiyle daha da sıkılaştı. Demek istediği...

"Emin misin?" Annem sesi titreyerek fısıldadı. "O daha çok genç. Çok genç."

Onun acısı beni de yaralamalıydı ama umut ve özlemin kabaran dalgasını zapt edemiyordum. Keras'ı bulmak zorundaydım. Gücümü yeniden kazanmamın anahtarı oydu. Bunu kalbimin her zerresiyle biliyordum.

"Yavru bir kuş yuvadan her ayrıldığında risk vardır. Ama kendi kanatlarını bulabilmesi için uçabilmesi gerekir." Büyükannem bana göz kırptı. "Ya da en azından cik cik."

Kollarımı boynuna doladım ve onu o kadar sıkı sıktım ki yumuşak bir şekilde homurdandı ve sırtımı sıvazladı. "Teşekkür ederim büyükanne! Teşekkür ederim! Dikkatli olacağım, söz veriyorum."

"Seni tanıdığım kadarıyla, benim önerim tutamayacağın sözler vermemen, çocuğum."

Bunu nazikçe, sitem etmeden söyledi ama yine de yanaklarımı yakan bir sıcaklık vardı.

Annem hep derdi ki-

"Eğer ortada bir sorun varsa, Xochitl bunun merkezinde olacaktır." Anne yine içini çekti ama bu kez teslimiyetle. "Nerede bakılması gerektiğine dair bir öneriniz var mı?"

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. Resmi ve sıkıcı bir yapıya sahip yüce bir sarayda yetiştirilmek istemiyordum. Keras'ı istedim. Macera istiyordum. Tek boynuzlu atımı tekrar bulmak ve bulutların üzerinde dörtnala gitmek istiyordum.

Bunu istemek çok mu fazla? Tam olarak bir dua sayılmazdı ama Yüce Olan'ın duymasını umarak özlemimi geceye bıraktım. İsis benim soyumun tanrıçası değildi, ama bir keresinde bana kanını hediye etmişti, bu yüzden onunla ufak da olsa bir bağım vardı. Bana bir gün kanat takacağına söz vermişti. Keras'ı bulabildiğim sürece uçabilmem umurumda değil.

"Resmi bir saray yapısına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Prensesimiz bunu çok boğucu bulacaktır."

Bir an için gözlerimi kapattım ve sessizce *"Teşekkürler tanrıça"* diye fısıldadım.

"Sanırım akademide Keras'a katılabilir," dedi Mama. "Yine de genç bir kraliçeyi öğrenci olarak kabul edeceklerini sanmıyorum."

Nefes alamıyordum. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Bizi ayrı tutmak için o kadar çok çalışmışlardı ki...

"Hâlâ böyle mi düşünüyorsun? Bunca yıldan sonra?" Annemin sesi öfkeyle keskinleşti. "Bunu pek çok kez konuştuk. Keras

onu Kan Akademisi'ne gönderdiğimizde cezalandırılmıyordu. Dünyadaki en iyi genç Aima savaşçılarından bazıları bu saygın okuldan mezun oldu. Sizi en iyi nasıl koruyacağını öğrenmesi için daha iyi bir yer olamaz."

Hiç anlamamıştı. Olaydan sonra onu benden uzaklaştırmak - prestijli bir okula gitmesi için bile olsa - kesinlikle bir cezaydı. Onunla konuşmak şöyle dursun, onu her gün görememek. Yıllarca. Gittiğinden beri eve gelmemişti.

Kanım. En iyi arkadaşım. Gitti.

"Bana daha kötü ne ceza verebilirdin ki?" Sözlerime acılık karışmıştı ama elimde değildi. Onu benden aldıkları için onları asla affetmeyecektim.

Annem sanki onu yaralamışım gibi yumuşak bir nefes çekti. Hem Aima kraliçeleri hem de anne-kız olarak ortak bağlarımız aracılığıyla zihinden zihne bir bağlantı taşırken nasıl olur da hala bu kadar çok yanlış anlaşılma ve incinme yaşayabilirdik?

Beni hiç anlamamıştı. Ben de onu hiç anlamamıştım.

"Bir gün anlayacaksın." Büyükanmem yanağıma tekrar okşadı ve elini, ayağa kalkmasına yardım eden anneme doğru kaldırdı. "Kelebeğimiz yeniden uçacak, ama ancak senden çalınanı geri aldığımda. Keras'ı kastetmiyorum çocuğum, çünkü onu senden asla çalmadık. Sadece biraz büyümeniz için size zaman verdik, böylece ikiniz de ileride olacağınızı bildiğimiz iyi gençlere dönüşebileceksiniz."

Ayağa fırladım. "Yani ciddi misin? Keras'a gidebilir miyim? Ne zaman?" *Şu anda mı? Bu gece mi?* Sorularımı geri çektim; bana bile çok fazla talep gibi geliyorlardı.

Annemin gözlerinde yaşlar parıldadı ama yine de gülümsemeyi başardı. "Evet, bir şartla."

"Ne? Her şeyi yaparım."

"Önce kraliçemizden izin almanız gerekecek."

Kraliçe Shara Isador, Isis'in son kızı. O kadar güçlüydü ki ölü Triskeles sarayını geri getirmişti.

Gulp.

Onunla son konuştuğumda pek de nazik davranmamıştım.

Kalp ağacını kilitletiğinde ve Keras'ı takip etmeme izin vermediğinde geçirdiğim devasa öfke nöbetini hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Gerçi o bizim

Yıllar içinde annem kraliçe işleri için birkaç kez Isador Evi'ne çağrılmıştı ama ben gitmeyi reddetmişim.

Bir zamanlar benim en sevdiğim hoşgörölü teyzemdi. Ama Keras'ın peşinden gizlice gitmemi engellediğinde.

Evet. Bir daha asla konuşmayacaklarım listesine girmişti.

İsteksizce başımı salladım. Yapacaktım. Her şeyi yaparım demiştim ve bunda ciddiymdim. Ölümüne korkuyor olsam bile.

W Triskeles Kraliçesi'nin huzuruna çıkarken ne giyilirdi? Seni bir çocuk gibi ağlarken ve ayaklarını yere vururken görmüştü. birkaç yıl önce mi?

Kraliçe Shara'ya ne kadar ilerlediğimi göstermek ama aynı zamanda ona, ben böyle bir velet olmadan önce beni ne kadar sevdiğini hatırlatmak istiyordum. En azından beni az da olsa sevdiğini umuyordum.

"Saçmalama." Annem beni tepeden tırnağa süzdü ama dizime kadar uzanan siyah elbisem hakkında yorum yapmadı. "Seni seviyor."

Elbise dolabımdaki en yetişkin şeydi ve ondan nefret ediyordum. Ama beni daha olgun gösteriyordu. Kesinlikle çocukken giydiğim ışıltılı pembe-mor prenses elbiselerine ya da erkek fatma yıllarımda benimsediğim rahat kot pantolonlara benzemiyordu.

Dantelli, sıcak pembe iç çamaşırlarım dışında taktığım tek renk, saçlarımın altına sakladığım ışıltılı pembe küpelerimdi. O ağır kütleli sırtımdan aşağı sarkması için serbest bırakmıştım. Bir çırpıda tüm gardırobumu değiştirebilirdim ama saçımı bükerek yaptığım klasik topuza bir kez baktım ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

Ben değildim. Hem de hiç. Bir yabancı aynadan bana bakmıştı. Elbisenin gülünç görüldüğünü düşünsem de en azından kendimi bu şekilde tanıyabiliyordum.

"İyi tanııca." Büyükanne iksirleri için bir sepet otlar kulübesine giderken durakladı. "Ben daha ölmedim. Neden cenazem için giyindin?"

Gözlerimi devirdim ve annem elinin arkasına bilmiş bir gülümseme sakladı. Onları görmezden gelerek saçlarımı omuzlarımdan geriye savurdum. "Bu resmi bir sunum, değil mi? Yani, Majesteleri artık Triskeles kraliçesi. Bunun yıllar içinde çok şey değiştiği anlamına geldiğini varsayıyorum. Bahse girerim Marne Ceresa bile onu ziyaret ederken gergin olurdu."

Annem elini bana doğru uzattı. "Isador yuvasına gittiğinden bu yana birkaç yıl geçtiğini unutmuşum."

Parmaklarımı onunkilere doladım ve nemli avuç içimi fark etmemesini umdum. Büyükanne yalvaran bir gülümseme verdim. "Sen de geliyorsun, değil mi?"

Başını sallayarak kulübesinin kapısını açarken kıkırdadı. "Bin yıl geçse de olmaz, çocuğum. Senin için bile."

Annem, onu en az yüz kez giyerken gördüğüm en sevdiği elbiselerinden birini giymişti. Yumuşak şeftali rengi maksi elbise teninde inanılmaz duruyordu ama kesinlikle resmi değildi. Benim siyah elbisem böylesine güzel bir rengin karşısında daha da kasvetli ve gülünç görünüyordu. Yukarı çıkıp yüzüncü kez üstümü değiştirmeye kararlı bir şekilde döndüm ama annem elimi sıkıca kavradı. "Tekrar üstünü değiştirirsen geç kalacağız ve kraliçemiz bizi bekliyor."

"Öyle mi?" Sesimdeki hafif titremeden nefret ediyordum. Eski Xochitl gibi cesur, atılgan ve kendinden emin olmak istiyordum.

Tek başına altın bir timsahı öldürmek için büyülu kalp ağacına doğru hücum etmişti. Gerçi bu pek iyi gitmemişti. Hem de hiç.

O gün çok şey kaybetmiştim. Dışında bir çizik bile olmadan eve gelirdim. Ama içimde.

Tüm kan bağlarım yanmıştı. Artık Keras'ı ya da Kraliçe Shara'yı hissedemiyordum. Annem ve babamın bağları bile zarar görmüştü, yine de ebeveynlerim olarak kan bağlarımızı yeniden kurmakta gecikmediler.

Ama Keras ben bağımızı yenilemeden önce İskoçya'ya gitmişti. Shara onu ağaca götürdüğünde, onu bir daha görmeyi reddetmiştim. Böylece kraliçemizle olan kan bağımı da kaybettim.

Şimdi benimle yeni bir kardeşlik anlaşması talep edecek miydi? Yoksa beni resmen mirastan mahrum etmek için ortaya çıkmamı mı bekliyordu? Onunla tekrar kan bağı kurmayı umursamazdım. Aslında, Zaniyah'ı ilk ziyaret ettiği zamanki kan bağına sahip olmasaydım, timsah için sonsuza dek kaybolmuş olabilirdim.

Başka hiç kimse bana ulaşamazken korkum ve acımla savaşmama yardım etmişti. Ben de Keras'ı benden aldığı için ondan nefret ettiğimi haykırarak ona borcumu ödemiştim.

"Hazır mısın?" Annem sordu.

"Elbette." Yine de içimden *"Başka seçeneğim var mı?"* diye fısıldadım.

Elbette bir seçeneğim vardı. Sonsuza dek burada kalabilir ve Keras'ın eninde sonunda geri dönmesine izin verilmesini umabilirdim. Ya da kraliçemizle yüzleşebilir, ondan af dileyebilir ve gerekirse Keras'ı ilk başta gönderdiği yere gitmesine izin verilmesi için yalvarabilirdim.

Hiçbir zaman oturup bekleyen bir insan olmadım.

Annem kalp ağacının önünde bir an durakladı. Kapok ağacı yıllar geçtikçe daha da büyümüştü, ancak payanda köklerindeki karanlık çatlak onu hiç zayıflatmamış gibiydi. Bu ağacı çok severdim. Aptalca hayallerimi çocuksu bir masumiyetle ona fısıldar, tanrıçaların onları duymasını umut ederdim. Kraliçe Shara'nın onu ilk yetiştirdiği gecenin anısına her Ateş Töreni'nde ona kanımı vermiştim.

Karşılığında, ağaç benim dünyadaki herhangi bir yere açılan gizli kapım olmuştu. Beni en iyi arkadaşım Keras'ı bulmaya ya da Kraliçe Shara'yı görmek istediğimde onu ziyaret etmeye götürmüştü. Büyüdükçe, Keras ve ben ağacı dünyayı keşfetmek için kullandık - güvenli bir şekilde. Ağaçtan çıkıp yeni bir yere adım atmadığım sürece, kuralları çiğnemediğimi düşünmüştüm. Bana hayal edebileceğim en harika yerlere açılan pencereler vermişti.

Keras'ı kaybedene kadar.

Kraliçe Shara, onun izni olmadan beni hiçbir yere götürememesi için ağacı kilitlediğinde, gizli portalımı kaybetmiştim. Ziyaret etmek için sabırsızlandığım dünyadaki tüm güzel yerlere gizli bakışlarımı. Ama en önemlisi, Keras'ı bulduğum ve bir gün onu tekrar bulacağım yolu kaybetmiştim. Kalp ağacı benim için sadece başka bir ağaç olmuştu.

Kanımı ona kurban etmeyi bırakmıştım. Dallarının altında oturup yapraklarının arasından gökyüzüne bakmayı, kıkırdayarak ona hikâyeler anlatmayı reddetmiştim. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Hayır. Kalp ağacını ve temsil ettiği her şeyi yüzüstü *bırakmıştım*. Keras'a şımarık bir velet olmadığımı göstermek için aptalca bir çabayla öfkeme yenik düşüp hayatımı riske atarak ona ihanet etmiştim. Oysa tam olarak öyleydim.

Zaten deliğin içinde duran annem, beni tekrar harekete geçirmek için elimi hafifçe çekti.

Ciddiyetle, parmak ucumu gövdedeki dikenli topuzlardan birine bastırdım ve derimi deldim. "Bunca yıldır bize göz kulak olduğun için teşekkürler yüce nöbetçi."

Sonra onu karanlığa kadar takip ettim.

I Kalp ağacının içinde zamanın bir önemi yoktu. Çocukken bu alternatif dünyanın büyülu yollarından kolaylıkla geçerdim. Bir düşünceyle, Birkaç adımda tam da gitmem gereken yere gitmiştim.

Ta ki ağacın içinde durup beni Keras'a götürmesi için yalvardığım güne kadar. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökölüyordu. Bileklerimden kan damlıyordu. Ve hiçbir şey olmamıştı.

Yürürken Keras'ın yerini hissetmeye çalıştım, Annemi doğruca ona doğru sürüklemeye tamamen hazırdım. Artık ondan daha uzun boyluydum ve kesinlikle daha gençtim, ancak o en parlak döneminde bir Aima kraliçesiydi. Onun tanrıçamız sayesinde gücü vardı ve ben kendiminkini kaybetmiştim. Yine de annemin gücünü bana karşı kullanmayacağını biliyordum, kendini savunmak için bile olsa. Beni çok seviyordu.

Zaten Keras'ı hissedemiyordum. Bağım yok edilmişti ve kalp ağacının içinde bile hâlâ benim için kayıptı. Kraliçe Shara'nın onu bulmama yardım etmesine ihtiyacım vardı, her ne kadar onu tekrar görmekten korksam da.

Bir kereliğine, ağacın içindeki yolculuğun bir saat sürmesini arzuladım. Ya da daha uzun. Tam bir gün harika olurdu. Belki o zaman kraliçemizin önünde durmak için kendime olan güvenimi kazanırdım. Ama her zaman olduğu gibi, kalp ağacı bizi hedefimize birkaç adımda götürdü. Zaniyah'tan yüzlerce mil uzakta, Arkansas, Eureka Springs'teki House Isador'un yuvasına doğru yürüdük.

Evdeki yaz sıcaklığının boğucu nemle karışımı alnımda boncuk boncuk terler oluşturdu. Kraliçe Shara'nın kalp ağacı bizimki kadar uzun değildi ama güllerin kokusu havaya yayılmıştı ve yer yumuşak, güzel kokulu yapraklarla kaplıydı, evine giden yolu kırmızı bir halıya dönüştürüyordu. Kuşlar oturmuş

Dallarda ve tepemizde uçan, çoğunlukla büyük kara kargalar, ama evden tanıdık birkaç quetzal da gördüm.

Kanatları gürültülü bir vızıltıya dönüşen bir sinek kuşu süzülerek yüzümün önünde durdu. Güzel bir safir rengindeydi ve göbeği boyunca altın rengi sıçramalar vardı.

"Huitzilopochtli?" Annem saygıyla fısıldadı.

Kraliçe Shara ışık tanrısını fethetmeden önce, hiç kimse büyük Aztek tanrısının adını yüksek sesle fısıldamaya cesaret edememişti. Gizli çocuğu Mama bile. Tenochtitlan'ın koruyucu tanrısı, Solda Sinek Kuşu olarak da anılırdı. Güneş olarak her gün ayla savaşıyor, savaşta ölen tüm büyük savaşçılar öğlene kadar onun yanındaydı. Sonra sinek kuşuna dönüşürlermiş.

Güzel bir hikâye. Yuvamızın etrafında kesinlikle birçok sinek kuşu vardı ve bizi hala koruyan büyük savaşçıları düşünmek hoşuma gidiyordu. Ama daha önce mavi ve altının bu kadar canlı bir tonunu hiç görmemiştim.

Sinek kuşu gökyüzüne doğru fırladı ve güneş ışığının parlaklığında hızla kayboldu. Belki de tüm bu hikâyelerde bir şeyler vardı.

"Olamaz," diye haykırdı annem. "Elbisen."

Aşağıya, onun baktığı yere baktım. Eteğimi bir şeye takmışım ve uzun bir iplik sarkarak kumaşı toparlamıştı. İç çekerek onu düzeltmeye çalıştım.

"Çekiştirme, yoksa daha da kötüleşir." Annem ellerimi itti ve ipliği dikkatlice eteğin altından geri çekti, böylece çok görünmeyecekti. "Daha beş adım attık ama elbiseni yırttın."

Genelde talihsiz sakarlığım bir tehlikeydi ama belki de bu o kadar da kötü değildi. "Geri dönüp üzerime başka bir şey giyeyim."

"Hayır, o kadar da kötü değil. Gel hadi."

Kraliçe Shara'nın evi beni her zaman büyülemiştir. Her türlü kulesi ve saklanıp keşfedilecek ilginç yerleriyle gotik bir peri masalının hayata geçmiş haline benziyordu. Ziyaret ettiğimden bu yana geçen yıllar içinde arka tarafa birkaç yeni bina eklenmişti. Uzun binanın ne için kullanıldığını emin değildim. Diğer kaba görünümlü bina ise malikânenin ihtişamı karşısında oldukça eğreti duruyordu. Keçi kulübesine benzeyen üç taraflı bir baraka mı? Hiç mantıklı gelmedi.

Bütün kanları neredeydi? Hatırladığım kadarıyla zaten on iki kanı vardı. Triskeles Üçlüsünü almıştı, bu yüzden kesinlikle bu sayı

en az iki ya da üç katına çıkardı. Annemin yıllar önce onunla bu konuda dalga geçtiğini duymuştum. Gökyüzünü taradım ama ejderhayı ya da Tlancel Amca'yı hiçbir yerde göremedim.

Kraliçe Shara'nın evine eskort olmadan öylece girmemize izin vermezlerdi herhalde. Kabul, bizi tanıyorlardı ve bir tehdit değildik, ama bu... garip görünüyordu.

Bir şey elime hafif bir kürk hissiyle dokundu. Aşağı baktım ve bir an için bir kurt gördüğüme yemin ettim. Ama kendimi sadece sinirden gerilmediğime ikna edemedim gitmişti.

Çocukken, bir kraliçenin evinin arka kapısını çalmadan içeri girmenin ziyaretçiler için ne kadar tuhaf olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama yıllardır yaptığım şey tam olarak buydu ve annem kapıyı açıp Kraliçe Shara'nın evine girmekte tereddüt etmedi.

Mutfağa girdiğimizde yaşlı, beyaz saçlı bir bey fırının kapağını kapattı. Winston -adının mı yoksa soyadının mı bu olduğunu bilmiyordum- Isador'un kahyasıydı ve en azından ev işleriyle ilgilenen kişiydi. Yaban mersinli keklerin kokusu ağzımı sulandırdı. Pastalar, kurabiyeler ve kekler her zaman zaafım olmuştur, özellikle de Winston'ınkiler. Adam sözde insandı ama yemeklerinin tadının bu kadar güzel olması için işin içinde bir tür sihir olması gerektiğinden emindim.

Winston'ın üzerinde iğne şeritli pembe bir gömlek, mor bir kravat ve onun üzerinde de endişeme rağmen beni gülümseten fırfırlı beyaz bir önlük vardı. "İyi günler hanımlar. Majesteleri sizi kütüphanede bekliyor. Birazdan bir tepsi kek ve çayla sizi takip edeceğim."

"Teşekkür ederim, Winston." Annem onun yanağını öptü. "Kendini nasıl hissediyor?" "Bugün biraz acıktı ama misafirlik onu neşelendirecek."

Kütüphane mi? Gerçekten mi? Beni resmi bir sunum salonuna götüreceğinden emindim. Ya da en azından bizi daha resmi odalardan birinde kabul edeceğini. Isador kütüphanesi eski kitap yığınlarıyla dolu, harikulade karanlık, gizli bir mağaraydı. Raflar değil yığınlar; çünkü Carys ve ejderha Mehen, değerli kitapların nasıl sıralanması gerektiği konusunda sürekli kavga ederlerdi. Carys tüm kitapları çeker ve kendine göre sıralamaya başlardı, ejderha da gizlice aşağı iner ve hepsini tekrar karıştırırdı.

Çocukken ona yardım etmişim. Yaşlı kraliçenin odanın içinde tepinerek kitaplarını karıştıran pullu cüceler ve pis bebekler hakkında haykırışını izlemek çok eğlenceliydi.

Koridorda yürürken aklıma başka bir düşünce geldi. Bir Aima kraliçesinin hasta olduğunu hiç duymamıştım. "Kraliçe Shara hasta mı? Ne acıkmış

ne anlama geliyor?"

Annem omzunun üzerinden bana gizemli bir gülümseme verdi. "Peckish aç ve belki aynı zamanda huysuz demektir. Hangry diyebilirsiniz sanırım. Kraliçe Shara kesinlikle huysuz ve aç."

Huysuz mu? Harika. Tam da duymak istediğim şey. Bu gidişle Keras'a katılmama asla izin verilmeyecek.

Annem kütüphane kapısında da duraklamadı. Belli ki Kraliçe Shara ona içeri gelmesini söylemişti. Hâlâ çok gayri resmi görünüyordu. Kabul ediyorum, Isador Hanesi bizi Zaniyah'ta ziyaret ettiklerinde formalitelerden pek etkilenmiş gibi görünmemişti ama bir Triune kraliçesi için çok daha fazla şatafat beklerdim. En azından biraz eğilip kalkmayı.

Tamam, biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Sıkıntıdan patlamak ve teşhir edilmek istemiyordum ama en azından küçük bir tören ve resmiyet bekliyordum. Bu, bir Triune kraliçesine izin istemek için yaptığım ilk resmi ziyaretti ve onunla herhangi bir mahkeme prosedürü olmadan pis bir kütüphanede buluşuyorduk.

Gözlerimin karanlığa alışması birkaç dakika aldı ama kapının yanında birkaç kişinin varlığını hemen hissettim. Kanının kesinlikle nöbet tutmasını bekliyordum, ama bu kadar çok kişinin yuvaya yayılıp nöbet tutmak yerine onunla birlikte burada tıkiş tıkiş olması tuhaf görünüyordu.

Alçak bir ses alçak sesle konuşuyordu, konuşmadan çok bir gümbürtü gibiydi, yine de orada burada bir kelime seçebiliyordum. Fransızca gibi geliyordu ama emin değildim. Şöminenin önünde iki berjer koltuk vardı, on yıl önce olduğu gibi hâlâ oradaydılar. Ama ikisi de boştu. Ocağa, yaz ortasında hiç de yeri olmayan bir ateş çıtırdıyordu ama oda ne sıcaktı ne de dumanlı kokuyordu. Emin olmak için yaklaşmam gerekiyordu ama ateş odaya herhangi bir ısı yayıyor gibi görünmüyordu.

Aslında, içeride bu kadar insan varken bile burası oldukça soğuktu.

"Uyuyakaldı," diye fısıldadı Blood'lardan biri yanımızda. Sesinden hangisi olduğunu hemen anlayamadım. "Mehen saatlerdir kitap okuyor."

"Okuduğu sıkıcı şeyler herkesi komaya sokar," diye mırıldandı başka bir adam nefesinin altından.

"Uyandım." Uykulu sesi yerdeki karanlık bir yığından geliyordu. "Biri kalkmama yardım etsin."

Oturduğu yerden kalkarken yığının yeri değişti. Uyuyordu. Yerde.

Düzeltiyorum. Zemin değil. Bir yığın ceset. Herkes buradaydı, yerdeydi, kraliçelerinin üzerlerinde uyumasına izin veriyorlardı.

Hem dehşete kapıldım hem de gizliden gizliye eğlendim. Bu tam da çocukken Kraliçe Shara'nın yaptığını hayal ettiğim harika bir asilikti. Kendisi de Marne Ceresa'ya burun kıvırmış ve canı ne isterse onu yapmıştı. Tabii ki dünyanın en güçlü kraliçelerinden biri ziyaretçiler için büyük bir ritüel ve saygı gösterisi yapmayı umursamazdı.

Bu Shara Isador'du, tam olarak olduğu gibi. Çocukken idolüm olan aynı güzel kraliçe. Triune kraliçesi olarak geçirdiği yıllar onu değiştirmemişti. Hem de hiç.

Saçları hatırladığımdan daha uzundu, belinden aşağıya, uyluğunun ortasına kadar iniyordu. Kot pantolon ve kazak yerine uzun beyaz bir tişört giymişti. Erkeklerin atletlerinden birine benziyordu.

Yalınayaktı, makyaj yapmamıştı ve kesinlikle tacı yoktu.

Yine de hayatımda hiç bu kadar kraliçe gibi bir kraliçe görmemiştim.

Amcalarım yığından kalkıp onun ellerini tuttular ve yerlerinden kıpırdamayan diğer Kanların üzerinden geçmesine yardım ettiler. Karanlıkta, kaç tane olduğunu, bilmediğim yeni Kan olup olmadığını anlayamadım.

Tlcel Amca kraliçemizin elini bıraktı ve bana kocaman bir ayı gibi sarıldı. "İşte prensesimiz, büyümüş de küçülmüş."

Itztli Amca her zaman daha sessiz ve çekingen olmuştu ama iki yanağımı da öptü. "Çok uzun zaman oldu, kelebeğim."

Biz Aima'lar yüzlerce ve yüzlerce yıl yaşadık. Beş yıl bile göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Yine de onun nazik uyarısını anlayamayacak kadar genç değildim. Başka bir kraliçenin ya da yuvanın ne zaman düşeceğini asla bilemezdik. Kraliçe Shara, yüzyıllardır kraliçelerimize şiddetle saldıran ışık tanrısını ortadan kaldırmıştı ama her zaman yeni düşmanlar vardı. Yeni siyasi düşmanlar ve kazanılması gereken ödüller. Saray oyunları yorucu ve çoğu zaman ölümcüldü.

Bu tür oyunlarla hiçbir ilgim olsun istemedim. Zaniyah Hanesi her zaman Triune saraylarının ölümcül çemberlerinden uzakta sade bir yaşam sürmüştü. Neyse ki Kraliçe Shara, en azından bizim için bu resmiyetsizliği sürdürmeye kararlı görünüyordu.

Ona bakarken, uygun bir şekilde selam vermek ve kafamda tasarladığım binlerce özürden birini sunmak için ağzımı açtım. Ama

Kelimeler dışarıda gördüğümüz sinek kuşu gibi uçup gitti. Bir zamanlar, ailem dışında benim için her şey demekti. Bana kanını vermiş, beni varisi ilan etmiş ve tanrıçasının ilgisiyle beni kutsamıştı. Kalp ağacı hediyesini kullanmama izin vermişti. Artan gücüne rağmen bana yuvasına ve kendisine sınırsız erişim hakkı vermişti.

Bana istediğim her şeyi vermişti ve Keras'ı elimden alarak verdiği ceza bile benim iyiliğim içindi. Bunu biliyordum. Sadece hoşuma gitmemişti. Hâlâ da hoşlanmıyorum, yine de gerekçesini anlayabiliyordum.

Denemeye bile gerek duymadan, gücü kalın, kadifemsi gölgeler gibi üzerinde asılı duruyordu. Gücünün muazzamlığını hissetmek için kendi gücüme ihtiyacım yoktu. Beni bir böcek gibi ezebilirdi ve farkına bile varmazdı. Öfke nöbetim ve avazım çıktığı kadar bağırdığım nefret dolu şeyler yüzünden beni sürgüne gönderebilirdi. Annemi cezalandırabilir ve Zaniyah'a verdiği onurları elinden alabilirdi. Kesinlikle, büyük Isador mirasından mahrum bırakılmayı hak ediyordum.

Onun yerine Shara Isador kollarını bana doladı ve beni öyle sıktı ki gözyaşlarına boğuldum.

I Gürültülü, son derece dağınık hıçkırıklar yerine zarif, narin gözyaşları dökkebilmeyi diledim. Kraliçe Shara'nın gömleğini sırlıslam ettim ve bulaşmış makyajla mahvettim. Umarım bu gerçekten Kan'ın gömleklerinden biriydi de pahalı tasarımcı geceliği.

Her nasılsa kendimi berjer koltuklardan birinde buldum, kollarını bana dolamış, aynı koltukta ona yaslanmışım. Winston yan masaya gümüş bir tepsiyi sessizce yerleştirdi. Büyük alfası Rik arkamızda duruyordu, bir eli hafifçe onun omzundaydı, sanki ona bir saniye bile dokunmamaya dayanamıyormuş gibi.

Sanki yıllardır bir şey yememiş gibi keklere saldırmak için beni serbest bıraktı. Şok olmuş bir halde, eğlence ve şaşkınlık arasında gidip gelerek sadece izleyebildim. Kekleri sevdiğini biliyordum ama Tanrı aşkına, bu bir sonraki seviye açlıktı.

"İyi ki üzerlerinde kâğıt astar bırakmamışsın." Daire bir kolunu Kraliçe Shara'nın dizine dolayarak güldü. Shara'nın kalçasına düşen kırıntıları yalayarak beni kızarttı.

Seksin ne olduğunu bilmeyen saf, küçük bir insan değildim. Bir Aima sarayında bu imkansız olurdu. Annemin beş sevgilisi vardı, kendi kanından en az bir düzine kanı olan Kraliçe Shara'yı saymıyorum.

Bir Blood'ım vardı. Sadece onu tekrar bulmam gerekiyordu. Ve sonra...

Belki de ayaklarımın dibinde diz çökmüş muhteşem bir adam tarafından çıplak kalçamdaki kırıntıların yalanmasının nasıl bir his olduğunu öğrenecektim. Gerçi Keras'ı dizlerinin üzerinde göremiyordum. Her zaman vakur ama asil bir duruşu vardı. Bir kral

Gergedan kimse için başını eğmezdi. Çocukken yemin ettiği kraliçenin şımarık veledini bir kenara bırakın.

"Pastırma," dedi Kraliçe Shara bir ağız dolusu yaban mersinli kekin etrafında. "Bizde hiç var mı? Kulağa hoş geliyor."

Ben bile kraliçemizin çok fazla et ya da yağlı yiyecek sevmediğini biliyordum, tabii benim yokluğumda çok değişmediyse. Kesinlikle garip bir şeyler oluyordu ama en azından bu gözyaşlarımı kurutmama yardımcı oldu. Yine de hâlâ hıçkırık tutuyordu. Hay Allah. Bu kadar duygusallaşmaktan nefret ederdim ama yüksek sesle ve ağladığım kadar kaba bir şekilde hıçkırmadan birkaç kelime bile söyleyememek daha da kötüydü.

"Hemen, Majesteleri." Winston, ona pişirecek başka bir şey bulduğu için düpedüz sevinçli görünüyordu. Neredeyse boş olan tepsiyi bırakıp hızla mutfağa döndü. Annem diğer berjer koltuğa oturdu ve bizim için çay doldurdu.

Önüme koyduğu zarif ve narin fincana bakarken korku boğazımı sıktı. Pahalı ve paha biçilmez görünüyordu. Muhtemelen binlerce yıl önce bizzat İsis'in kutsadığı, Isador mirasından gelen çok nadir bir porselendi.

Narin fincanı elime aldığımda annem başıyla sert bir selam verdi. Bunu yapabilirdim. Üzerime dökmeden ya da porselenleri kırmadan. Elbette. Büyütülecek bir şey değil.

Kraliçe Shara memnun bir iç çekişle sandalyeye geri oturdu ve yanımdaki yerine yerleşirken omuzlarını şakacı bir şekilde oynattı. "İstersen bir tane daha var, Xochitl."

"Hayır, teşekkür ederim Majesteleri." Derin bir nefes aldım ve çenemi yukarı kaldırdım. "En içten özürlerimi sunmak istiyorum-"

"Sakin buna cüret etme, tatlım," diye araya girdi. "Seni rahat bırakıp bırakmamam gerektiğinden emin değildim ama annen doğru zaman geldiğinde bana gelmek isteyeceğin ve seni acele ettirmemem konusunda ısrar etti. Her şey affedildi. Sana acı ya da üzüntü vermekten nefret ediyordum ama hepimiz bunun en iyisi olduğu konusunda hemfikir olduk. Sen ve Keras'ın bireysel olarak büyümeniz ve bağımsızlığınızı kazanmanız için biraz zamana ihtiyacınız vardı. Sizi tekrar gördüğüm için çok mutluyum. Artık hepiniz büyüdünüz."

Bağımsız değildim. Hem de hiç. Hala küçük bir kız öğrenci gibi annem ve büyük büyükannemle evde sıkışıp kalmıştım.

Annem aramızdaki bağdan dolayı beni keskin ve uyarıcı bir şekilde dürttü. Ona dilimi çıkarmamak için elimden geleni yaptım. "Evde kendini kısıtlanmış hissediyor ve benim yuvamın dışında bir bakıcı aramak için izin istiyor."

Kraliçe Shara cevap vermeden önce çayından bir yudum aldı. Bir tane daha. Sanki derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Dayanamadım. "Kan Akademisi'ne gitmek istiyorum." diye ağzımdan kaçırdım.

Daire bir kahkaha attı. Elimde pahalı bir porselen çay fincanı olmasaydı, onunla kafasına vurmak isterdim.

Kraliçemize bağlanırken söylediği her neyse, boğuk kahkahalardan bile daha kötü olmalı, çünkü gözleri parıldadı ve dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Genç, muhteşem bir kraliçenin-"

Daire bana göz kırparak, "Toplamak için olgunlaşmış," diye ekledi.

"Genç Blood'lar için bir akademi en akıllıca seçim olacaktır."

Yine de buranın benim için mükemmel bir yer olmasının nedenlerini maddeler halinde sıralamıştım ve hiçbirinin Keras ile ilgisi yoktu. "Yuvalarımızın dışında, benim için en güvenli yer orası olmaz mıydı? Düzinelerce iyi genç savaşçıyla çevrili. Öyle dememiş miydin anne? Ve hala bir kan çemberi tarafından korunan bir yuva. Yani bir mahkeme gibi."

"Yanılıyorsam düzeltin," dedi Kraliçe Shara, "Ama akademideki genç Aima'lar yuvayı elinde tutan kraliçeye yeminli değiller, değil mi? Dövüş becerilerini öğrenmek için oradalar ama henüz bağlanmadılar."

"Doğru," diye yanıtladı annem. "Aima'lardan bazıları sarayda da evlatlık olarak kalabilir ama benim anladığım kadarıyla akademi, tanınmış bir yuvada evlatlık olarak kalmalarını sağlayacak bağlantıları olmasa bile gençlere gidip kendilerini savaşçı olarak kanıtlayabilecekleri bir yer sağlıyor. Saray görgü kuralları ya da siyaset yerine kılıç becerileri ve dövüş teknikleri üzerine yoğunlaşıyorlar."

"Yıllar boyunca akademide birkaç kez ders verdim." Guillaume de Payne yaşayan son Tapınak Şövalyesi olduğu için, onun bir kılıç ustası olmasına kimse şaşırmaııştı. "Aslında çok disiplinli bir ortam. Gerçi..."

Tereddüt etti ve cümleyi tamamlamadı.

Buna gerek yoktu, çünkü annem bunu onun için yapmaya çok hevesliydi. "Eğer bulunacak bir sorun varsa, Xochitl bunun merkezinde olacaktır."

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım ve karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Kötü şeylerin her zaman beni takip etmesine engel olamıyordum. Bela, bir Aima kraliçesi olarak mirasım kadar kesin bir şekilde içime işlenmişti.

Bir zamanlar tek boynuzlu atların ve gökyüzünde dörtnala koşmanın hayalini kurmuştum ama bela bu hayallerime zarar vermişti. Şimdi tek istediğim en iyi arkadaşım ve Kan'dı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ve eğer Keras'a geri dönmek için birkaç kuralı çiğnemem gerekiyorsa, o zaman tanrıça tarafından

-

Winston elinde pastırmayla içeri girerken Kraliçe Shara, "Evet," dedi. gümüş bir tepside dağ.

Yemek için heyecanlı olduğunu düşündüm, özellikle de hemen maşayı alıp Fransız ekmeği dilimlerinin üzerine gevrek pastırma koymaya başladığında. Pastırmalı sandviçi mideye indirdi ve bana yaslanırken mutlulukla iç çekti.

"Eee?" Bir lokma daha yedikten sonra dedi. "Daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm."

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı çılgın pastırmalı sandviçten onun ısıltılı gözlerine çevirdim. "Ne? Gerçekten mi? Gidebilir miyim?"

"Bir şartla."

İçimi çektim ve kendimi destekledim. İşte geliyordu. Keras'ı geri almak için yalan söylemeye, hile yapmaya ve çalmaya hazırdım. İsteddiği her şeyi yapardım. Ona kanım üzerine yemin edecektim. Ağaçlardaki büyülü yöntemleri asla kullanmayacağıma söz verecektim. Akademi arazisinden ayrılmaya çalışırsam beni milyonlarca parçaya ayıracak bir tür geas'ı kabul edecektim.

Herhangi bir şey.

Kraliçe Shara boştaki eliyle yanağımı kavradı ve alnını hafifçe yanağıma bastırdı. "Peşinden koşan düzinelerce genç Kan özentisi olacak, tatlım. Onları Keras'ı sevdiğin kadar sevmediğin sürece hiçbirini kabul etmeyeceğine dair bana söz ver."

Rahatlamış bir halde gözlerimi sıkarak kapattım ve yeni bir gözyaşı dalgasıyla savaştım. Beni anlamıştı. İsteddiği her şeyi yapabilecek kadar çaresiz olduğumu biliyordu ama tek istediği en başta istediğim şeyi yapacağıma dair bir sözdü.

Başka bir Kanı asla Keras'ı sevdiğim kadar sevmezdim, bu yüzden "Söz veriyorum Majesteleri" demek kolaydı.

Tenim, sanki hızla pırıl pırıl bir kutup suyu havuzuna daldırılmışım gibi karıncalandı. Hem onun hem de benim gücümü hatırlattığı için ürperdim. İçimde bir şey kraliçemin gücüne tepki verdi. Kullanılmak istiyordu. Sözlerimi duymuş ve bunu artık kemiklerime kazınmış ciddi bir yemin olarak kabul etmişti.

Keras kadar sevmediğim bir Kanı asla almayacaktım. Bu, körelmiş gücümü nasıl açığa çıkaracağımı asla çözemesem bile, birlikte yaşamaya fazlasıyla istekli olduğum bir yemindi.

Alnımdan öptü. "Ve sana ciddi bir söz veriyorum. Her zaman bir Isador varisi olacaksın, Xochitl. Başına ne kadar bela gelirse gelsin ya da kaç bebek taşırsam taşıyayım."

Bekle bir dakika. Sandviçin geri kalanını yerken aklım başımdan gitti.

Şunu mu söylüyordu.

Anneme baktım ve aramızdaki bağla ilgili soruyu oluşturmamdan başını salladı.

Odadaki tüm kanları alarma geçiren bir çığlık atarak ayağa fırladım.
"HAMİLESİN VE KİMSE BANA SÖYLEMEDİ Mİ?"

Queen Shara usulca güldü. "Aslında annen ve Gina dışında söylediğim ilk kişi sensin. Kanım yeni öğrendi."

"Bu sırrı saklamak çok zordu," dedi annem. "Ama o sana kendisi söylemek istedi."

Kraliçe Shara'ya bakakaldım, zihnim sanki tek boynuzlu atım kafamın içinde dört nala koşuyormuş gibi çılgınca kıvılcımlar saçıyordu. Başka bir kraliçe, hamile. On yedi yıl önce doğduğumdan beri ilk Aima kraliçesi doğacaktı. Annem, Skye Hanesi'nin sonunda savunmamızı aşır beni öldürmenin ya da almanın bir yolunu bulabileceğinden korktuğu için varlığını en başından beri bir sır olarak saklamıştı.

Başlangıçta beni Kraliçe Shara'dan bile saklamıştı, yeni kraliçenin bir rakibe, hatta bir bebeğe yapacaklarından korkuyordu.

Ben küçükken, annem bana sahip olabilmek için Tepeyollotl'u nasıl araştırdığını ve binlerce kilometre yol kat ettiğini anlatmıştı. Jaguar tanrısını bulana kadar yirmi yıldan fazla aramış. Arayışından vazgeçmeyi reddetmişti çünkü bir tanrı olmadan asla kendi kraliçesine sahip olamayacaktı. Aima büyüğü çok zayıflamıştı, sadece bizim ailemizde değil, tüm Aima evlerinde.

"Bir tanrıyı mı çağırdın? Hangisini?"

Shara uzandı ve parmaklarını Rik'in koluna doladı. "Bir tanrı değil. Sadece çok zorlu bir kaya trolü."

"Ve derinliklerin kralı." Mehen dişlerini ejderhası gibi şaklattı. "Belki şövalye de. Henüz emin değiliz ama kraliçemiz kesinlikle birden fazla varis taşıyor. İkiz mi yoksa üçüz mü olduklarını söyleyemiyoruz."

Ağzım yine açık kaldı. İkiz, hatta üçüz kraliçeler mi?
İmkansız bir başarı.

Ama tabii ki Shara Isador için hiçbir şey imkânsız değildi.

"Henüz çok erken," diye uyardı Shara, sevgi ve evet, sahip olmak için bu kadar mücadele ettiği şeyi kaybedebileceği korkusuyla yankılanan yumuşak bir sesle. "Her şey olabilir. Her şey olabilir."

İşte tam da bu yüzden tüm Kanlar kraliçeleriyle birlikte burada kamp kurmuş, onun değerli yükünü vücutlarıyla zeminden bile koruyorlardı.

Tekrar yanına oturdum ve boştaki elini kendi elime aldım. "Kendini iyi hissediyor musun? Yapabileceğim bir şey var mı? Belki de akademi yerine burada senin yanında kalmalıyım."

"Saçmalama. Kesinlikle Keras'a gitmeli ve kendi başına biraz eğlenmelisin. Şu anda kendimi iyi hissediyorum. Sadece sürekli açım."

Daire Mehen'e sırtıttı. "Bebeklerden biri Leviathan'ın iştahına sahip olmalı."

Mehen sırtıttı; çabuk sinirlenen Blood'ı ilk kez kaşlarını çatmış ya da ters ters bakarken görmemiştim. "Doğal olarak."

Shara'nın teni dolunayın yumuşak inci gibi ışııyla parlıyor gibiydi ama çocukken bile beni çağıran içsel bir ışık taşıyordu. Gözleri karanlık obsidyen sular gibi parıldıyordu. Biçimsiz gömleğinden karnının olup olmadığını anlamak zordu ama eğer gerçekten ikiz ya da üçüz taşıyorsa, büyüyecekti. Hem de çabucak. Etrafta dolaşmak için yardıma ihtiyacı olacaktı, sonra da bebekler için çok ama çok yardıma.

Bebek bezleri, biberonlar, pelüş hayvanlar, sevimli küçük önlükler, süveterler ve-

"Seni gördüğüme çok sevindim." Sesi hafifçe yorgunlukla yankılanıyordu. Sözlerine rağmen yeterince uzun süre ziyaret ettiğimizi söylemek için alfasının daralmış bakışlarına ihtiyacım yoktu. "Umarım İskoçya'da harika vakit geçirirsiniz. Ulusal hayvanları tek boynuzlu attır. Bunu biliyor muydun? Tam uyum sağlayacaksınız."

İçimde karanlık, ağrıyan bir oyuk gibi yayılan hüzne rağmen kendimi gülümsetmeye çalıştım. Keras'ı kaybettiğimde tek boynuzlu atımı da kaybetmiştim. "Çok teşekkür ederim, Majesteleri. Ben..." Büyükanneimin tutamayacağım sözler verme konusundaki uyarısını hatırlayarak tereddüt ettim. Özellikle de kraliçeme. "Beladan uzak durmak için elimden geleni yapacağım."

"Şu anda size kanımdan verirsem Rik küplere biner, beni zayıflatacağından korkuyor. Bu yüzden en azından yolları açmak için benim kanımı taşıyan birinin sizinle gelmesi gerekecek."

Rik deprem gibi gürleyen bir sesle, "Muazzam bir uyum," diye onayladı. "İçimizden biri onu senin için kolayca akademinin yuvasına götürebilir. Şu anda tek bir damla kanı bile boşa harcayamazsın. Hele ki varislerin varken." Annem kaşlarını çattı. "Başı derde girdiğinde onu gizli yollardan kaçırabilecek biri yanında olsaydı kendimi daha iyi hissederdim. Onun peşinden gözümü kırpmadan giderim ama yanında biri olursa daha rahat ederim. Keras dışında. O da sizin kanınızı taşıyor kraliçem." "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Kendimi tutmayı başardığım için memnundum. İçim kaynarken bile ses tonum yumuşaktı. "Keras'la yeniden bir araya geldiğimde ihtiyacım olan tüm yardımı alacağım. Sen gelene kadar ikimiz her şeyi erteleyebiliriz anne."

Yakıcı sıcaklık ve acının hatırası gözlerimi acıtıyordu. Tamam, tutunmuştuk ama bu süreçte bağlarımızı kaybetmiştik ve ben de büyümü kaybetmiştim. Gücümü ya da tek boynuzlu atımı asla geri kazanamayabilirdim ama Keras'a sahip olduğum sürece umurunda değildi. O benim her şeyimdi.

Carys odaya girerken, "Ben gidiyorum," dedi. "Gerçi küçükken olduğun kadar sinir bozucuysan Tanrı yardımcın olsun."

İnlememi tutamadım. Dikenli ejderhayı oyuncak ayı gibi gösteriyordu, gerçi Mehen'le her zaman iyi geçinmişimdir. Muhtemelen başını belaya sokmayı benim kadar sevdiği içindir.

Annemin aramızdaki bağdan duyduğu rahatlamayı hissedebiliyordum, bu da beni daha çok sinirlendiriyordu. "Emin misin? Etrafınızda genç insanlar olmasına alışık olmadığınızda onun ne kadar yorucu olabileceğini biliyorum."

"Alınma," dedim alaycı bir tavırla. "Tam burada duruyorum, biliyorsun. Beni *yorucu* bulduğunuzu duyduğuma sevindim."

"Öylesin," diye yanıtladı Carys. "Bütün çocuklar öyledir. Kraliçemiz daha kreşten yeni çıktı. Umarım bu kadar rahatsızlık vermeyecek kadar sakinleşmiştir."

Sözleri canımı yaktı, özellikle de annemin bana doğru gönderdiği sert baş selamıyla birlikte, ama bunu göstermeyi reddettim.

Kuralları bir kez çiğnersem, neredeyse ölürüm ve hayatımın geri kalanını onlara unutturarak geçiririm.

"En sevdiğim arkadaşlarımdan biri Kan Akademisi'nin müdiresi ve o kasvetli eski şatosunda sakladığı tüm fantastik kitaplar hakkında benimle dalga geçmeyi seviyor. Kitaplar muhtemelen çürüme ve küf yüzünden çoktan mahvolmuştur, ama belki ben kurtarabilirim."

Daire nefesinin altından "Çalmak" diye öksürdü ve beni gülümsetti. "Çok geç olmadan birkaç tane."

"Ne zaman gitmeye hazır olursun?" Annem sordu.

Carys ona bıkkın bir bakış attı ve büyük deri çantasını kaldırdı. "Şimdi. Gidelim, pislik herif. Zaman boşa geçiyor."

Annemin dudakları titredi. "Bu kadar çabuk mu? Ah canım. Ben hazır değilim."

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de değildim. Keras'a kaçma ihtimalime karşı yatağımın altına bir çanta saklamıştım ama yanıma sadece birkaç temel eşya almıştım. İskoçya'da uzun süre kalmak için kesinlikle yeterli değildi.

Tanrıça. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kendimi zor zapt ediyordum. Neredeyse Keras'ın sıcak altın sarısı gözlerini görebiliyor ve kokusunu tekrar alabiliyordum. Her zaman ani bir fırtınadan sonraki toprak gibi kokardı. Islak, taze ve hala şimşegin tüm vahşi enerjisiyle kıvılcım saçan.

Annem ayağa kalktı ve kollarını bana doladı. "Senin için birkaç şey hazırlayacağım ve onları yuvaya getireceğim. Sadece birkaç dakika uzaklıkta olacağım." Buna rağmen hepsi benim hayal kırıklığı ve bizim Argümanlar,I hala sevilen Onu. Umutsuzca. Bana sahip olmak için her şeyi riske atmıştı. Ben sadece onun hayalini kurduğu gibi bir kız olabilmeyi diledim, kaçıp aptallık edip kendimi öldürmeden önce sürekli dizginlenmesi gereken bir baş belası değil.

"Eğer sana bir şey olursa..."

Sırtını sıktım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "İyi olacağım."

Yine de neden zihinsel olarak parmaklarımı arkamda çaprazlamak ve en iyisini ummak zorundaymışım gibi hissettim?

I Doğruca kalp ağacına koşmamak ve sonra Carys'e geri dönüp sabırsızlıkla etrafında dans etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum, tıpkı kitaplarını karıştıran sinir bozucu hödük gibi. Ama ben artık daha yaşlıydı. Daha olgun. Daha az sinir bozucuydu.

En azından Keras'ı bulana kadar tek bir an bile sorun yaşamamak için umutsuzca çabalıyordum.

Yaşlı kraliçenin yanında sakın sakın yürüdüm ama içimden kendime kızıyordum. Bugün Keras'ı göreceğimi bilseydim, başka bir şey, herhangi bir şey giyerdim. Bu sıkıcı, olgun elbise şimdiye kadar olduğum her şeyin tam tersiydi. Beni bu düzgün ve saçma elbisenin içinde görebilir ve beni hiç tanımadığını düşünebilirdi.

Ben hala aynı Xochitl'dim. En azından içimde.

Annem her arkadaşımın soyadını öğrenmem gibi tipik anne ve kraliçe tavsiyelerini sıraladı, böylece eski evler arasındaki hassas bağlarda manevra yapabilecektim. Yapmak istediğim son şey Ceresa Hanesi'nden ateşli bir düşman kazanmaktı. Bizim -en azından Isador Hanesi'nin- Üçlü kraliçelerle daha fazla anlaşmazlığa davetiye çıkaracak kadar sorunumuz vardı.

Evet, kanımı başka bir kraliçeye vermemem gerektiğini biliyordum. En iyi ihtimalle vasat bir evden gelen genç ve sözde kansız bir kraliçeydim ama Zaniyah, Isador Hanesi'nin Triskeles kraliçesiyle müttefikti.

Dikkatli olmak zorundaydım. Birine verdiğim bir söz, Isador Hanesi'nden verilmiş bir söz olarak algılanabilirdi.

Son dakika öğütleri başımı ağrıttı ama arada bir "Hı hı, tamam" diye mırıldanarak başımı sallamaya devam ettim.

Dinlemek. Ya da en azından *deniyorum*.

Vücudumdaki her hücre dikkatle kalp ağacına ve beni Keras'a götürmek için bekleyen büyülü yola odaklanmış olsa da.

Yakında. Onu görecekim. Onun bağı bir kez daha tutacağım, düşüncelerini duyacağım ve kalbinin benimkine dokunduğunu hissedeceğim.

Anneme hızlıca bir kez daha sarıldım, Carys'in baykuşunun endişeyle kanatlarını çırpmasına neden olan sabırsız, son derece yüksek sesli bir iç çekiş yapmasına bir kez olsun minnettar oldum. Belli ki Winnifred de en az benim kadar uçup gitmeye hazırdı. Carys dirseğini uzattı, bu oldukça tuhaftı ama elimi koluna doladım.

Güvende ol: Annem ağlamadı ama onun bağı zihnimde çok ağır bastı.

Seni seviyorum:

Seni de seviyorum anne:

Tereddüt etti, bağı gerginlikle titreşiyordu. Muhtemelen bir saatlik bir dersle beni uyarma ihtiyacını hissedebiliyordum. Zihinsel olarak hazırlandım, sadece gidebilmek için söyleyeceklerini söylemesine izin vermeye kararlıydım.

"Keras ile aranızdaki şeyler farklı olabilir," dedi sonunda.

Sen daha yaşlısın. O daha yaşlı. Duyguların değişmiş olabilir.:

Asla.:

Beni tatlı meyve ve orman çiçeklerinin kokusuyla sarmalayıp aramızdaki bağa zihinsel bir sarılma verdi: *:Her şeyden önce senin mutluluğunu istiyorum. Git ve mutlu ol, kelebek.:*

Ağaca ilk ben çıktım, Carys'i de cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde yanıma çektim. İskoçya. Büyülü ağacın içinden bile geçsek oraya varmamız ne kadar sürerdi? Birkaç adım mı? On adım mı? Orada kış mı yaz mı olurdu? Keras beni gördüğüne sevinecek miydi? Hiç değişmiş miydi? Kesinlikle daha uzun boylu olurdu. Muhtemelen daha da kalın, dövüşmeyi öğreniyorsa kaslıydı.

Sonsuza kadar sürecekti gibiydi. İçime çektiğim nefes sonsuzluğa uzanıyordu. Hiç bitmeyen saniyeler. Her şey yerine oturdu ve hevesle etrafıma bakındım.

Gerçi pek bir şey göremiyordum. Çok karanlıktı.

"Saçmalık," diye tersledi Carys. "Bizi nereye götürdün, pislik herif?"

"Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım. Neredeyiz biz?"

"Biliyorsam ne olayım."

Harika. Sadece harika. Carys'in ağacı nasıl kullanacağını bildiğine güvenmiştim ama belki de kütüphanede üzerine birkaç büyük cilt düşmüştü.

Mehen her zaman birkaç kitabının eksik olduğunu söylerdi.

"Carys?" Kadınsı bir ses, hem boğucu hem de melodik olan derin, zengin bir titreşimle yankılanarak seslendi. "Sen misin?"

"Meredith, tanrıya şükür."

"Burada ne halt ediyorsun? Homer's *Margites* kitabımı çalmaya mı geldin?"

"Yanımda bir çocuk var, o yüzden konuşmana dikkat et. Gaia'nın yeşil dünyasında, bu içler acısı taş yığnında *Margites*'in hayatta kalan bir kopyasını bulmuş olmanıza imkan yok."

"Kapıyı kilitlemeli ve seni olduğun gibi karanlıkta bırakmalıyım."

Carys'in bir arkadaşıyla buluşmaya gideceğini söylediğini sanıyordum. Bu neredeyse ejderhayla bitmek bilmeyen savaşı kadar kötü görünüyordu. Ya da belki de Carys'in tüm *arkadaşları* ondan gizlice nefret ediyordu?

Karanlıkta bir şey görmek için zorlandım ama yüzümün önündeki elimi seçemiyordum. Tereddütle uzandım, yakınlarda bir şey hissetmeye çalıştım. Bir ağaçtan çıkmalıydık, değil mi? Yollar Kraliçe Shara'nın korusundan geçerek birbirine bağlanıyordu. Hiçbir şey göremiyordum ama burası içerisi gibiydi. Havanın tadı bayattı ve belli belirsiz toz kokuyordu. Kesinlikle bir orman ya da bahçe gibi kokmuyordu.

Parmak uçlarıma bir şey sürtündü. Kürk. Donakaldım ama elimi çekmedim. Tüylü bir kafa, yumuşak kulaklar, bıyıklar. Kürkü çok uzun değildi, bir ayı gibi değildi. Bir aslanın yelesi gibi de değildi ama kıllar bir atnki gibi kısa da değildi.

Yaratık mırlamaya başladı ve ben biraz daha rahatladım. Annemin jaguarları çağırma yeteneği sayesinde kedileri tanıyordum. Gerçi bu yaratığın kafası daha çok normal bir ev kedisininkine benziyordu.

Işık kıvılcımlandı, bir ateşböceği boyutundan yavaşça büyüyerek alanı daha fazla aydınlatan parlayan bir topa dönüştü. İçerideydik ama nasıl... Döndüm ve devasa bir aynayla karşılaştım. On metre boyunda ve dört metre genişliğinde, ağır, süslü bir şekilde oyulmuş bir çerçeveye yerleştirilmiş, Rik'in bile rock trolü olarak içinden geçebileceği kadar büyüktü. Üst köşede eski bir çarşaf asılıydı.

Aynanın yüzeyi sıvı su gibi parılıyordu. Derinlerde bir şey dönüyordu, bir kuyruk ya da yüzgecin ipucu gibi. Ama suyun içinden geçmemiştik. Bir ağacın içinden geçmiştik. Bu hiç mantıklı değildi. Hem de hiç.

Dokunmak için parmağımı uzattım ama Carys elime bir tokat attı. Ona bağırarak için ağzımı açtım ama aynada dönen şey

altın kaybolmadan ve aynanın yüzeyi sertleşmeden önce.

Altın. Pullar. Beni ve Keras'ı neredeyse öldüren timsah gibi.

Dikkatlice geri çekilirken kendime *öldü*, diye hatırlattım. Keras canavarı gözünden bıçakladıktan sonra timsah o zamandan beri görülmemişti. Babam bile timsahın muhtemelen öldüğünü ve gözlerime zarar veren veziri öldürdüğümü düşünüyordu. Tek boynuzlu atım onu öldürmüştü. *Ben güvendeyim*.

"Cahil aptal. Anlamadığın hiçbir şeye dokunma."

"Kalp ağacından aynaya nasıl geçtik? İskoçya'da mıyız?

Bu nerede? Keras'ı şimdi görebilir miyim?"

"Vay, vay, vay." Yabancı yaklaştı ve ışık topunu yüzüme doğru yaklaştırdı. O kadar parlaktı ki parıltıya karşı gözlerimi siper ettim. Aynanın parıldamasına şaşmamalı. Muhtemelen bu ateş topunun bana geri yansıdığını görmüştüm.

Sulanan gözlerimden görebildiğim kadarıyla hem benden hem de Carys'ten kısıydı. İlk bakışta deri pantolonu ve uzun kollu bol bir bluzun üzerine giydiği deri yeleğiyle bir okçuya ya da dişi bir Robin Hood'a benziyordu. Uzun, kalın bir saç örgüsü omzundan yere kadar sarkıyor, yanında hafifçe sürükleniyordu. Örgüsünün ucunu kaplayan kalın tozu fark etmemiş gibiydi. Geniş, cömert bir gülümsemesi vardı. Ağzının ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar bolca kahkaha attığını ima ediyordu. Kaç yaşında ya da güçlü olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bir kraliçe olmalıydı.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük Siyam kedisi, gümüş kürkü ve en mavi, en güzel gözleri vardı. Bir Kan olabilir mi? Bir ev kedisine dönüşen? Bu pek korkutucu değildi.

"Demek beni uyardığın durum buydu."

Carys'le aralarında kan bağı da olmalı, çünkü onun cep telefonu kullandığını hiç görmemiştim ve Isador'dan daha birkaç dakika önce ayrılmıştık.

"Onunla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Carys sordu.

Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve gülümsedi. "Yeterince uysal görünüyor."

Carys homurdandı. "Görünüş aldatıcı olabilir."

Yumruklarımı kalçama yerleştirdim ve başımı gururla yukarı kaldırdım. "Ben Xochitl Zaniyah, Mayte Zaniyah'ın kızı ve Triskeles Kraliçesi Shara Isador'un varisiyim. Kanımı almak için buradayım, Keras."

"Bu çok komik olacak." Kadın yüksek sesle kıkırdadı ve Carys'in sırtına bir tokat attı. "Oyunlar başlasın."

Meredith - hala resmi House ismini yakalayamamıştım - bizi bir inçlik tozla kaplı sonsuz bir labirent gibi görünen bir yere götürdü.

Toz. Bodrum katındaki depoda yüzyıllardır kimse yokmuş gibi görünüyordu. Çarşafarla örtülü sayısız belirsiz yığının yanından geçtik, bazıları daha yeniymiş gibi parlak beyazdı ama diğerleri eskimiş ve sararmıştı. Bazı büyük parçalardan örümcek ağları sarkıyordu ve adımlarımız sanki oda kilometrelerce uzayıp gidiyormuş gibi yankılanıyordu.

"Nerede-" diye sormaya başladım ama Meredith tek kelime etmeden beni susturdu. Sadece sert bir bakış beni susturmaya yetti. En azından şimdilik.

Küçük olabilirdi ama gözlerinde bana Guillaume de Payne'i hatırlatan acımasız bir kesinlik vardı. Sanki sayısız savaşa katılmış ve birçok asker arkadaşının çatışmalarda öldüğünü görmüştü, bu yüzden hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey onu bir daha asla korkutamaz ya da yıldıramazdı.

Sonsuzluk gibi görünen eski, yapışkan merdivenleri tırmandık. Kalçalarım ağrıyordu ve topuklu ayakkabı giymeyi denemediğim için çok memnundum. Kesinlikle tökezleyip kendimi öldürebilirdim. Ürpererek omzumun üzerinden geriye baktım. Devasa kedi sanki arkamızı koruyormuş gibi bizi takip ediyordu. Arkamızda sadece birkaç adım görebiliyordum. Karanlık bizi takip etmeye hevesli görünüyordu, sanki canlıydı. Tüylerimi ürpertti ve kendi ışığımı özledim. Gücüm olsaydı, tek boynuzlu atıma dönüşebilir ve bu gülünç uzunluktaki merdiveni gökkuşağı kıvılcımları yağmuru altında dörtnala çıkabilirdim.

Sonunda Meredith çift ahşap kapıyı iterek açtı. Bir mahzenden çıkıp yeşil bir tarlanın ortasındaki güneş ışığına adım attık. Yavaş bir daire çizdim,

manzarayı seyrediyordum ve evet, Keras'ı arıyordum. Aramızdaki kopuk bağa rağmen belki varlığımı hissetmiştir diye umuyordum. Belki hâlâ kanımdan bir parça taşıyordu ve yakınlarda olduğumu biliyordu.

Uzakta ağaçlar vardı ama hiçbiri Kraliçe Shara'nın korusu gibi değildi. Üzerimizde hafif bir yükselti üzerinde yıkık dökük bir kale duruyordu. Duvarlar yıkılıyordu ve ana kule, tepede nöbet tuttuğu yüzyıllar boyunca birkaç top güllesi almış gibi görünüyordu. Başka bir bina görmedim, kesinlikle son yüz yıl içinde inşa edilmiş bir şey bile yoktu.

Bu *harabe* Keras'ın eviydi. Yıllardır. Soğuk, cereyanlı, yıkık dökük bir kale enkazı mı?

Ve şimdi ben de mi burada evlatlık verilecektim?

Gülmekten kendimi alamadım. Annem buraya bir kez bakar ve gerekirse beni yürüyerek Meksika'ya kadar sürüklerdi.

Meredith tepkimi fark edince dudaklarını büktü. "Görünüş aldatıcı olabilir."

"Çok doğru," diye yanıtladı Carys. "Mesela şu kızı ele alalım. Çok düzgün ve ağırbaşlı görünüyor ama sizi temin ederim ki eline geçen ilk fırsatta bir ölüm perisi gibi gecenin karanlığına karışacak."

Yanaklarım utançtan değil öfkeden yanıyordu ama çenemi kapalı tuttum. Carys'in hakkımda ne düşündüğü umurunda bile değildi. Tek yapmam gereken Keras'a gidene kadar işbirliği yapmak ve uslu durmaktı. Sonra ikimiz de dörtnala gecenin karanlığına karışacaktık.

Diğer iki kraliçeyi kaleye doğru dolambaçlı bir patikada takip ettim. Gölgeleer uzuyor, gece hızla çöküyordu. Saatin kaç olduğunu söyleyemiyordum ama daha yeni kaybolan güneş ışığına rağmen geç olduğunu hissediyordum. Sıcaklıklar genelde beni etkilemezdi ama pis bodrumda kaldıktan sonra banyo yapmak istedim. Kendimi terli, kirli ve iğrenç hissediyordum. Ama köhne şatoda bir tür su tesisatı olsa bile, üzerimi değiştirecek hiçbir şeyim yoktu. Annemin bana bir sandık getirmek için o devasa mahzene kadar yürüdüğünü göremiyordum.

Rüzgâr hızlandı ve bir kasırganın içine girmişim gibi saçlarımı savurdu. Tenim hafifçe karıncalandı. Kan çemberi mi? Ama bir şeyleri dışarıda tutacak sağlam bir koruyucu halka gibi hissetmiyordum. Meredith bana dokunmuyordu ama herhangi bir acı ya da dışarıda kalma zorunluluğu hissetmiyordum.

Saçlarımı yüzümden çektim ve donup kaldım.

Eski ufalanmış taşa hiç benzemeyen ama kremsi mermerden yapılmış kalın, mükemmel düzlükteki duvarlarla çevrili bir avlunun kenarında duruyorduk. Metalin metale çarpma sesi kapalı alanda çınliyordu. Zemin de aynı renkte karolarla döşenmişti. Terk edilmiş bir harabe gibi toprak ve yabani otlar değil.

İnsanlar avluda çiftler halinde göğüs göğüse dövüşüyordu. En az yirmi çift. Çoğunluğu erkekti ama birkaç kadın da vardı. Teker teker döndüler. Beni gördüler.

Ve baktı.

Aslında, sanki gökten düşmüş üç başlı bir ejderhaymışım ve her birini akşam yemeği için kızartacağımı ilan etmişim gibi bakakaldılar.

"Sochee?" Keras. Adımı her zaman biraz farklı telaffuz ederdi, sanki eski Nahual seslerini tam olarak söyleyemiyormuş gibi. Bunu sevmiştim. Onu sevmiştim. Adımın onun tarafından tekrar fısıldandığını duymak için can atıyordum.

Gözyaşlarım beni kör etti. "Keras!" Diğerleri daha da yaklaşırken tökezleyerek ilerledim ve çılgınca yüzünü aradım.

Çünkü tüm savaşçılar hemen bana doğru ilerledi. Aralarından sıyrılmaya çalıştım. Bu insanların hiçbirisi o değildi. Biri elimi tuttu ve ben de döndüm, kalbimde patlayacağını sandığım kadar umut kabardı.

"Kraliçem!" Sarı saçlı bir adam dizlerinin üzerine çöktü ve hararetle elimi tuttu. "Sana şimdi yemin edeceğim. Tam şu anda. Kanımı alın kraliçem. Beni senin yap."

Elimi çektim ama başka biri elimi tuttu. Bu sefer bir kadındı, uzun boylu ve zayıftı, parlayan gümüş gözleri vardı. "Al beni kraliçem."

Tanrıça. Etrafımı sardılar. Panik boğazımı tırmaladı. Yolumu kapatan kas duvarını ittim ama kurtulamadım. "Keras!"

Sonunda onu gördüm. Çok değişmişti ama onu nerede olsa tanırdım. Daha uzun boylu, omuzları hayal ettiğimden daha genişti. Elinde eğri bir bıçak tutuyordu. Gömleksizdi, vücudunun üst kısmı terden parlıyordu. Gözleri duygularla parlıyordu. Dudakları sıkı, sert bir eğimdi.

Mutlu görünmüyordu. Hem de hiç.

Aslında, kesinlikle öfkeli görünüyordu. Hayır, daha da kötüsü. Benden nefret ediyormuş gibi bana baktı.

Bıçağı belinde asılı duran kınına soktu ve sonra dönüp uzaklaştı.

Bana sırtını döndü.

Omzunun üzerinden tek bir bakış bile atmadan beni tanımadığım ve istemediğim bu çılgın insan kalabalığına terk etti.

Keras'ım gitmişti.

"E Yeter!" Meredith küçük boyuna kıyasla korkunç derecede büyük bir sesle kükredi. "Matkaba geri dönün! Hiçbiriniz bir sopayı silmeye uygun değilsiniz.

Kraliçe'nin çizmeleri, Blood gibi yemin etmek şöyle dursun. Henüz değil."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ama sesimi çıkarmadım. Hıçkırıklarımı yuttum. Çığlıklarımı. Öfkemi. Eğer tek bir kelime daha edersem, dünyayı ateşle kavurur ve bu avluyu, dışarıda gördüğüm yıkık bir kale yanılısamasıyla eşleşene kadar yok ederdim.

Savaşçılar Meredith'ten korkmaktan çok genç bir kraliçeye Kan olarak yemin etmeye can atarak kaçıştılar.

Carys garip bir şekilde omzumu okşadı ama tanrıya şükür bir şey söylemedi.

Uyuşuk bir halde Meredith'i kemerli bir kapıdan geçip birkaç merdiven çıkarak, yıkık dökük bir harabeden ziyade gerçek bir kaleye benzeyen ana binaya kadar takip ettim. Bizi nereye götürdüğüne pek dikkat etmedim. Dikkat edemezdim.

Dönüp uzaklaşmadan önce Keras'ın yüzünde görebildiğim tek şey saf nefret ifadesiydi.

Nefesimi biraz fazla yüksek sesle çektim ve hıçkırığa yakın bir ses çıkardım. Dudağımı ısırdım ve içimde kopan fırtınayı kontrol altına almak için savaştım. Yine saçma bir öfke nöbeti geçirmeyecektim. Şu anda ne kadar iyi hissettirecek olursa olsun.

Sorun ne? Annem aramızdaki bağın devam etmesini istedi. Seni kim incitti? Hemen geliyorum-:

Hayır, hemen cevap verdim. Yaralı değilim. Keras...:

Söyleyemedim. Kelimelerle değil. Sadece yüzündeki o ifadeyi tekrar canlandırabilir ve anlamasını umabilirdim.

Oh, bebeğim. Çok üzıldüm. Seni gördüğünde her şeyin farklı olacağını ummuştum:

Farklı mı? Bunca yıldır Keras'ın eve gelmesine izin vermediğini sanıyordum. Ama belki de beni görmek istememiştir.

Benim hatamdı. En başından beri. Sadece düşündüm ki.

Beni affedecek kadar sevdiğini sanıyordum. Ona doğru yürüyebileceğimi, kollarımı boynuna dolayabileceğimi ve her şeyin yeniden harika olacağını düşündüm.

Ama ilişkimizi bozmuştum. Kendimi kırmıştım. Ve milyonlarca parçayı tekrar nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum.

En azından annem bana öyle söylediğini söylemedi. Her şeyin farklı olabileceği konusunda beni uyarmaya çalışmıştı.

Gözyaşlarım daha hızlı döküldü. Omuzlarım titredi. Kan tadı aldım. Eğer bir gıcırta çıkmasına izin verseydim, destansı boyutlarda tam bir erime içine düşecektim.

Carys beni bir sandalyeye yönlendirdi. Meredith ellerime bir bardak tutuşturdu. Bir an için gözlerimi kapattım ama Keras'ın yüzünün zihnimde belirdiğini görür görmez hemen tekrar açtım. Yüzündeki o ifadeyi bir daha asla görmek istemiyordum. Bu hiç uyumamam anlamına gelse bile. Çünkü o bakışın rüyalarımın gireceğinden emindim.

"Yani." Carys inleyerek eski moda bir koltuğa oturdu. Winnifred onun omzundan süzülerek dev kedinin tüy yumağı haline geldiği pencere kenarındaki koltuğa geçti. "Çocukluk arkadaşın sana sırtını döndü. Kaybettiğin Kan seni geri istemiyor. Bu konuda ne yapacaksın prenses?"

Küçümseyici bir gülümsemeyle prenses dedi, ama en azından çukurdan mezun olmuştum. Ya da belki sadece benim için üzülüyordu. Fincandan bir yudum aldım ve neredeyse boğuluyordum. Sıvı pürüzsüz, yoğun ve çiçeksiydi ama sadece fermantasyondan gelebilecek bir tadı vardı. Belki bir çeşit ballı bal likörü. Boğazım hâlâ yanıyor olsa da güzeldi ve midemi ısıttı.

Meredith bana göz kırptı ve içkiden bir yudum daha içti. "Bu işi bırakabilirsin. Evine git. Umarım çocuğun akli başına gelir. Gerçi erkekler genelde iki elleriyle kışlarını bulamazlar."

Carys homurdandı. En iyi arkadaş olmalarına şaşmamalı. "Daha da iyisi, burada kalıp onun burnunu sürtebilirsin."

"Neyin içinde?" Ben sordum.

Carys fincanını uzattı -bir şey içtiğini bile görmemiştim ama daha fazlası için hazırды. "O aptal genç savaşçılar seni ilk gördüklerinde kopan gürültüyü çoktan unuttun mu? Bir kraliçe ve beraberinde getirdiği her şey için can atıyorlar. Güç, şöhret ve statü. Yakın zamanda senden uzaklaşmak için dönmeyecekler."

"Karar vermeden önce size küçük bir hikâye anlatayım," dedi Meredith. "Biz sıkı çalışırız. Öğrencilerimiz insan değil. Onlar mümkün olan en iyi savaşçılar olmaya kararlı. Aima savaşçıları. Başka seçenekleri yok, yoksa burada olmazlardı. Besleyecekleri bir sarayları yok. Evlerine dönecekleri bir kraliçeleri ya da yuvaları yok. Sahip oldukları tek şey bu. Birçoğu bu açıdan dışlanmış ya da yetim."

Bana yaşattığı acıya rağmen, kalbim Keras için hâlâ acıyordu. Annesini kaybetmiş ve Zaniyah Hanesi'ne evlatlık verilmişti ama sonra yetimler için bir akademiye gönderilmişti. Benden nefret etmesine şaşmamalı.

"Şu anda oraya gidip onlara ancak sizin için boğazlarını keserlerse Kan'ı kabul edeceğinizi söyleseniz, emin olun her biri son nefesini boğazları kesilmiş halde fayansların üzerinde verir."

Bu görüntü beni ürpertti. "O tür bir kan istemiyorum." Meredith öne doğru eğildi, yeşil gözleri buzlu zümrütler gibi parlıyordu.

"Cehenneme kadar yolun var. Sen bir kraliçesin. Kendine ait diyebileceğin bir damla güce sahip, tüm zamanların en büyük beceriksizi olsan da fark etmez. Seni asla sorgulamayan bir kan istiyorsun. Seni asla yüzüstü bırakmazlar. Sizi asla yargılamazlar. Çünkü bu onların işi değil. Başarısız olursanız veya bir hata yaparsanız, sizi korurlar ve bunu düzeltmenize yardımcı olmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar, bu ölmeleri anlamına gelse bile. Kan'ın yaptığı budur. Eğer Keras bu tür bir Kan olmak istemiyorsa, onsuz daha iyi olursunuz."

Carys, "Kraliçesini terk etmeye razı olan bir Kan, onu yüzüstü bırakmıştır," diye ekledi. "Tam tersi değil."

Kraliçeler sustu ve beni bir an için kendi düşüncelerimle baş başa bıraktılar. Keşke ayrılmadan önce Kraliçe Shara'ya kanımı yeniden bağışlayabilseydim. Ondan tavsiye almak isterdim. Kanıyla harika bir ilişkisi vardı. Annemin de öyle.

Kanından biri seni hiç terk etti mi? Ya da Kraliçe Shara?

Anne, çağırdığı jaguarlar gibi hırladı. *Asla. Ona verdiğin sözü unutma:*

Sadece Keras kadar sevdiğim Blood'ı alırdım.

"*Ne yapacağımı bilmiyorum*" diye fısıldadım içimden. Tam olarak Mama'ya değil ama genel olarak. Son beş yılımı onu nasıl geri getireceğimi planlayarak geçirmiştım. Benden uzaklaştığı için mutlu olabileceği hiç aklıma gelmemiştir.

Başımızın belaya girdiği gün bana şımarık velet demiştir. O zaman da haklıydı, bugün de haklıydı. Milyon yıl geçse de onu sonsuza dek kaybedeceğimi düşünmemiştir.

Çünkü ailem ve güçlü Shara Teyzem tarafından şımartılmış, sevilmiş ve şımartılmışım. Arkadaşımı kaybedene kadar tek bir gün bile yokluk ya da yalnızlık çekmemişim. Bir prenses olarak büyüdüm.

Tek Boynuzlu Atların Prensesi.

Eğer Keras gücümü yeniden kazanmama yardım etmek istemiyorsa... O zaman belki de tek boynuzlu atlarımı bulmamın zamanı gelmiştir.

Meredith onun kalçasını tokatladı ve güldü. "Evet, işte orada, beni hakkında uyardığın küçük şeytan."

Carys homurdandı ama gözlerindeki pırıltı bana görüldüğü kadar huysuz olmadığını söyledi. "Prenses Kan Akademisi'nde fırtına gibi esiyor. Tanrıça hepimize yardım etsin."

Baş döndürücü likörden bir yudum daha aldım ve boğazımdaki yanma hissiyle hafifçe yüzümü buruşturdum. Ama buna kesinlikle alışabilirdim. "Nerede tek boynuzlu at bulabileceğimi biliyor musun?"

Joely'nin en son kitap haberleri, eğlenceli çekilişler ve gelecek projeleri için

[Triune](#)'a katılın!

* * *

2020'de daha fazla Princess Takes Academy geliyor

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.